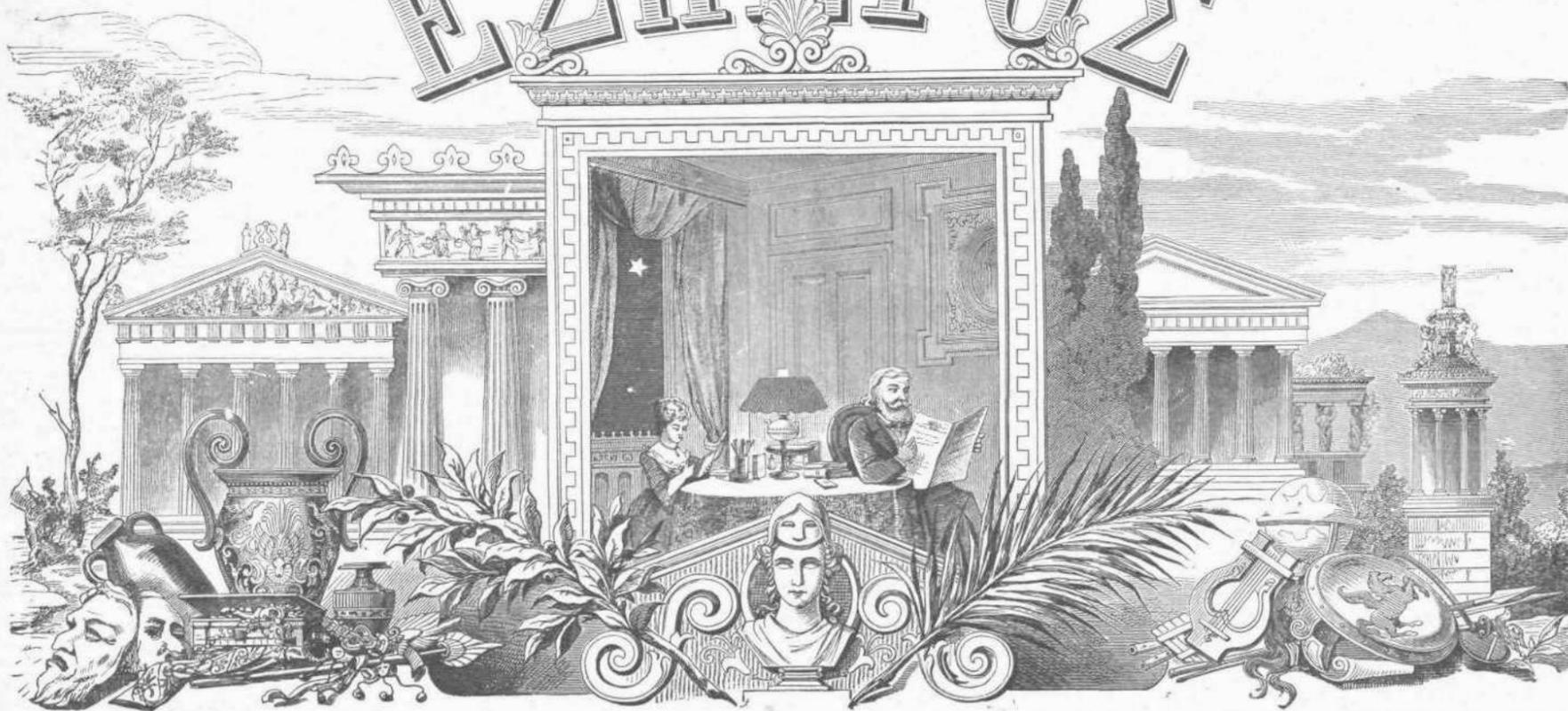


ΕΣΠΕΡΟΣ



Ἔτος Γ'.

Ἐκδίδεται
τῆ 1/13 καὶ 15/27.
ἐκάστου μηνός.

Ἐν ΛΕΙΨΙΑ τῆ 15 27 Ἰανουαρίου 1884

Τιμὴ ἑτησία
προπληρωμένη
εἰς χροσόφ.

Φράγκ. 40.
Μάρκ. 32.
Ρούβλ. 16.

Ἀρ. 66.

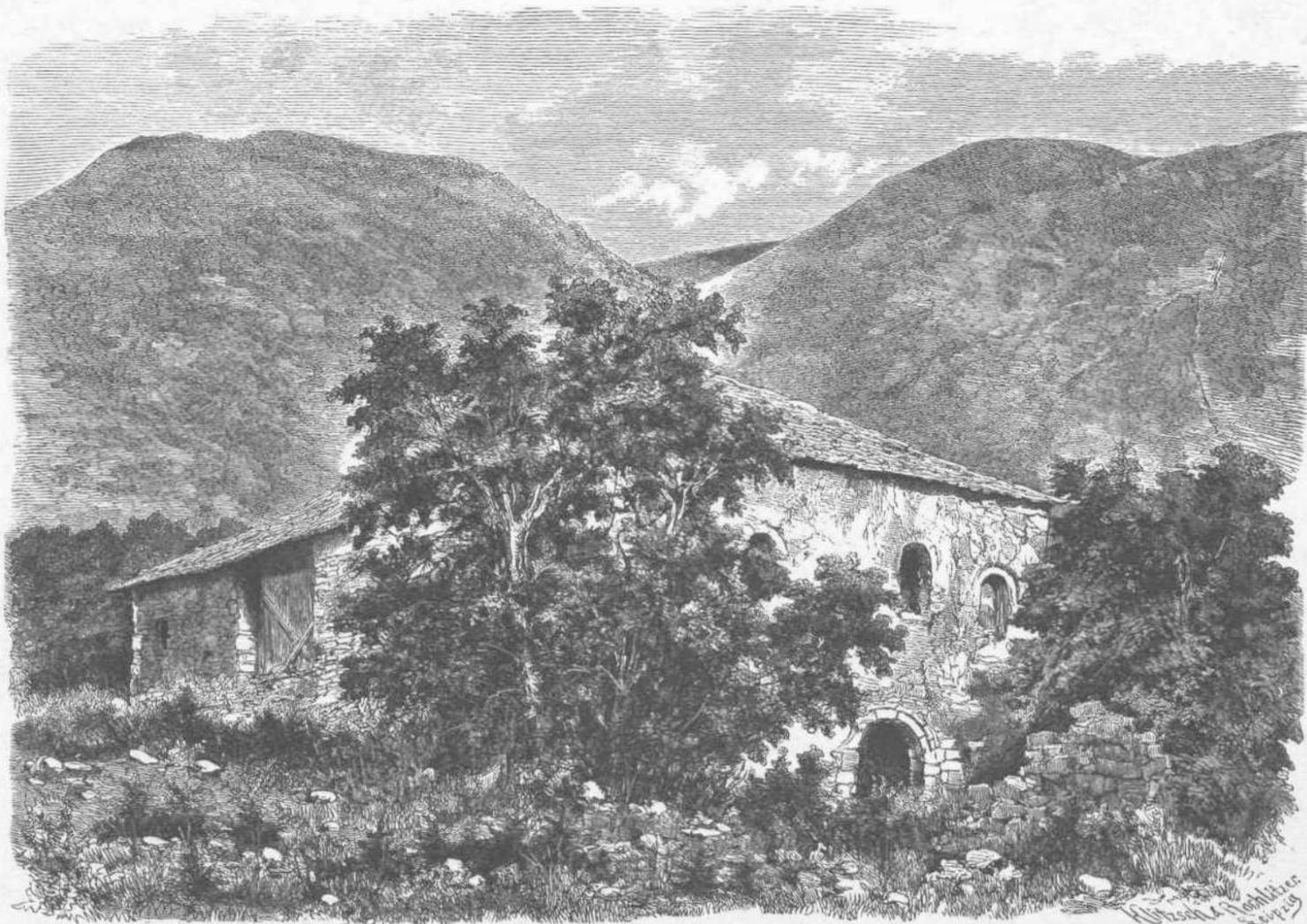
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Ἡ οἰκία τοῦ Μπότσαρη ἐν Σουλίῳ. — Περὶ τῶν τάφων τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. — Πεζὰ ποιήματα. — Τὸ Πάρθεον ἐν Ρώμῃ. — Ἐν τῇ γῶρᾳ Γαλαβιάτ. — Ἡ βασιλόπαις Ἄννα ἀναχωροῦσα ἐκ Κωνσταντινουπόλεως εἰς Ῥωσσίαν ἐν ἔτει 988. — Ἡ

σπογγαλιεῖα. — Ἡ θήρα. — Περίπλοκος ὑπόθεσις (συνέχεια). — Οἰκονομικὴ Ἐπιθεώρησις. — Διάφορα. — Αἰνίγματα καὶ λύσεις. — Γραμματοκιδώτιον.

ΕΙΚΟΝΕΣ.

Ἡ οἰκία τοῦ Μπότσαρη ἐν Σουλίῳ. — Τὸ Πάρθεον ἐν Ρώμῃ. — Ἡ βασιλόπαις Ἄννα ἀναχωροῦσα ἐκ Κωνσταντινουπόλεως. — Ἡ σπογγαλιεῖα. — Ἡ θήρα.



Ἡ ΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΜΠΟΤΣΑΡΗ ΕΝ ΣΟΥΛΙΩ.

Η ΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΜΠΟΤΣΑΡΗ
ΕΝ ΣΟΥΛΙΩ.

(Μετὰ εἰκόνα, ἕρ. σελ. 273.)

Τὰ μέρη, ἔνθα ἐγεννήθησαν, διέτριψαν ἢ ἀπέθανον μεγάλοι καὶ ἔξοχοι ἄνδρες, ἦσαν καὶ εἶναι πάντοτε τόποι σεβασμοῦ τοῖς μεταγενεστέροις· τὰ μέρη ταῦτα λαμβάνουσιν οἰοῦναι τὴν λάμπην, ἢν μετέδωκαν αὐτοῖς ἡ ἔκτακτος μεγαλοφυΐα ἢ τὰ μεγάλα ἔργα, τὰ δοξάζοντα τὸν ἐν αὐτοῖς διαμείναντα ἄνθρωπον. Χιλιάδες Ἀγγλων καὶ Ἀμερικανῶν συρρέουσι κατ' ἔτος πρὸς ἐπισκεψιν τῆς οἰκίας, ἐν ἣ ἐν μικρῇ καὶ ἀσφμῷ χωρίῳ τῆς Ἀγγλίας ἐγεννήθη ὁ Ζαϊπῆρος· μυριάδες Γερμανῶν ἐπισκέφθησαν καὶ ἐπισκέπτονται τὴν οἰκίαν, ἐν ἣ ἐγεννήθη ὁ Γάϊτης· πλείστοι ὅσοι περιηγητῆ μεταβαίνουσιν εἰς τὴν παρὰ τὴν Λειψίαν πενυχτὴν καλοῦσιν, ἐν ἣ ἔζησαν ἐπὶ ἑν ἔτος πτωχὸς καὶ τοῦ ἐπιουαίου ἄρτου σκεδὸν στερούμενος ὁ Σγίλλερο, καὶ ἐν ἣ ἐγραψέ τὸ χαριέστατον αὐτοῦ ποίημα "εἰς τὴν χαρὰν". Πλάκες καὶ ἐπιγραφαὶ καὶ ἀνδριάντες κοσμοῦσι τὰς οἰκίας καὶ τὰς πόλεις, ἐν αἷς μεγάλοι ἄνδρες ἐγεννήθησαν ἢ ἀπέθανον. Μόνον ἡμεῖς οἱ Ἕλληγες ὀλίγον περὶ τῆς μνήμης τῶν μεγάλων ἡμῶν ἀνδρῶν φροντίζομεν. Καὶ ζῶσι μὲν οὗτοι ἐν τῇ μνήμῃ καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ ἡμῶν, μεταδιδόμενης τῆς ἐντυπώσεως τῶν ἔργων αὐτῶν ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱόν· ἀλλὰ δὲν ἐφροντίσαμεν εἰσεῖτι νὰ στερωώσωμεν τρόπον τινὰ τὴν μνήμην ταύτην διὰ ἔργου φηλαρητοῦ, διὰ μνημείου ἐπιφανοῦς, οὐδὲ ἐνδιαφερόμεθα περὶ τοῦ ποῦ ἐγεννήθη, ποῦ ἔζησε, ποῦ ἀπέθανεν ἦρος προσφιλῆς ἢ ἀνὴρ ἔξοχος, ἐφ' ᾧ ἡ πατρίς οσμύνεται.

Ἐνεκα τῆς ἀσυγγνώστου ταύτης ἀδιαφορίας ὀλίγοι παρ' ἡμῖν γνωρίζουσιν, ὅτι ἐν μέσῳ τῶν ἀποτόμων τοῦ Σουλίου ὄρεον σώζεται εἰσεῖτι ἡ οἰκία, ἐν ἣ ἐγεννήθη εἰς τὸν ἐνδοξοτέρων ἀνδρῶν τῶν νεωτέρων ἡμῶν χρόνων — ὁ Μάρκος Μπότσαρης. Ἡ οἰκία αὕτη, ἡ μᾶλλον εἰπεῖν ἡ πενυχτὴ αὕτη καλοῦσιν ὀφείλεται, καὶ ἐντυπῶσι λογιζόμεθα δυνάμεται νὰ προσφέρωμεν σήμερον τοῖς ἀναγνώσταις ἡμῶν τὴν εἰκόνα αὐτῆς, κατασκευασθεῖσαν ἐκ φωτογραφήματος, ἕπερ φίλος ἀπέστειλεν ἡμῖν. Ἡ οἰκία εἶναι ἐτοιμώροπος, σεαυθρημένη, καὶ μετ' ὀλίγον θὰ ἐκλείψῃ ἐκ τοῦ προσώπου τῆς γῆς. Καὶ ὅμως ἡ θέα αὐτῆς πόσας ἐν ἡμῖν δὲν ἀνακαλεῖ ἀναμνήσεις! Ἐν αὐτῇ ἐγεννήθη, πρὸ τῆς θύρας αὐτῆς τὰ πρῶτα αὐτοῦ καὶ τρέμοντα θήματα ἐποιήσατο ὁ Μάρκος ἐκεῖνος, ὅστις ἐπέπρωτο νὰ δοξάσῃ τοσοῦτον τὸ Ἕλληνικὸν ὄνομα· ἐκεῖ ἵστατο ὁ παῖς καὶ ἔβλεπε πρὸς τὰ δόξασα ὄρη, ὦν ἕκαστος λίθος φέρει ἐγκυριασμένον τὸ ὄνομα του· παρὰ τὴν θύραν ἐκείνην ἐγαρήτα ὁ ἐφῆθος τὸν πατέρα εἰσερχόμενον ἢ ἐξερχόμενον ἐν ὀπλισμῷ, καὶ τὸ βλέμμα αὐτοῦ ἤσπραπταν, ὡς νὰ ἔλεγεν ὅτι ἀνδρῶσις τὸ αὐτὸ θὰ ἐκράτει ὄπλον, τὴν αὐτὴν θὰ ἐφόρει στολήν!

Ἐπὶ τῆς καλοῦσιν ταύτης δὲν εἶναι ἀνηρητή μνημὴ πλάξ, ἀνακαλοῦσα εἰς τὴν μνήμην τὴν γέννησιν τοῦ μεγάλου ἀνδρός· ἐπ' αὐτῆς δὲν ἀναγινώσκεται ἐπιγραφή, ἐνθυμιζούσα τοῖς μεταγενεστέροις ποῖον σέμνωμα ἐν αὐτῇ ἀνεστράφη. Ἀλλ' ὑπεράνω τῆς καλοῦσιν ταύτης, καὶ ἀφ' οὗ ἔτι ἐντελῶς καταρρέουσιν, θὰ πλανᾷται εἰς αἰῶνα τὸν ἀπαντᾷ ἡ Δόξα, ἡ τῆς γεγωνοῦσας τῆς φωνῆς ἢ ἀναφερῆ ὄνομα σεβαστὸν καὶ προσφιλές, ὄνομα ἐνδοξόν, τὸ ὄνομα τοῦ Μάρκου Μπότσαρη!

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΤΑΦΩΝ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ
ΕΛΛΗΝΩΝ.

Ἀρχαιολογικὴ μελέτη ὑπὸ Π. Παρθανόγλου.

Ὅπως ὁ φυσιοδίφης ἐκ τῶν εἰς τὴν γῆν κατατιθέμενων οὐσιῶν νέας ἀναμένει οὐσίας, νέας προσδοκᾷ πλάσματα, οὕτω καὶ ὁ ἀρχαιολόγος ἐκ τῶν ἐντὸς τῶν ἀρχαίων τάφων ἀποστειλεμένων θησαυρῶν νέον ἀναμένει φωτισμόν, νέας μαρτυρίας. ὅπως διδαχθῆ περὶ τοῦ βίου, περὶ τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων, περὶ τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν τῶν ἀρχαίων λαῶν. Ὅτι, πρὸ αἰῶνων ἦδη ὁ κάτοικος τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ρώμης ἐντὸς τῆς γῆς ἐναπέθεσεν, ἄγετας σήματα μετὰ παρέλευσιν αἰῶνων εἰς φῶς καὶ παρουσιάζεται πρὸ τῶν ἐκπεπληγμένων ἡμῶν ὀφθαλμῶν. Αἱ μυριάδες τῶν ἀρχαίων ἀγίστων μὲ ἐκονικὰς παραστάσεις, τὰ ἀξιοθαύμαστα πηλῖνα ἀγαλμάτια, τὰ ὄβελια καὶ ποικίλα ἀγγεῖα, τὰ χάλκινα κάτοπτρα, αἱ στελεγγίδες καὶ τὰ ἄλλα ἀντικείμενα, τὰ εὐρισκόμενα ἐν τοῖς τάφοις τῶν ἀρχαίων ἡμῶν προγόνων, τὰ τῆς καθημερινῆς αὐτῶν χρήσεως, μαρτυροῦσι τραπῶς ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἐκείνοι οὐ μόνον ἄριστοι ἦσαν καλλιτέχναι, ἀλλὰ καὶ εὐφροῖς καὶ πρακτικοὶ ἄνθρωποι. Ὅπου τὸ πάλαι ὑπῆρχον πόλεις ἐνδοῖσι καὶ μεγαλοπρεπεῖς, ἀπαντῶμεν σήμερον χώραν ἔρημον καὶ ἀκατοίκητον· ἀλλ' ἐκεῖ εὐρισκόμεν τοὺς ἀρχαίους τάφους, τοὺς μαρτυροῦντας περὶ τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς δόξης· διὸ καὶ καθίστανται οὗτοι ἀετοῖ τῆς μελέτης καὶ διερευνησεως ἡμῶν.

Ὅτι ἐν ἀρχαιοτάτῃ ἦδη ἐποχῇ ὁ Ἕλληγ ἐθάπτε τὸν ἀποθανόντα αὐτοῦ συγγενῆ καὶ φίλον, τοῦτο ἀναφέρει ἦδη ὁ Ὅμηρος, ὁ τῶν μαρτύρων ἀρχαιοτάτος, ὅστις ῥητοῖς λέγει ὅτι οἱ Ἕλληγες οὐ μόνον ἔθαπτον ἀλλὰ καὶ ἔκαιον τοὺς νεκροὺς τῶν. Τὸ καιεῖν τοὺς νεκροὺς ἦτο ἰδίως ἐν χρήσει ἐν καιρῷ ἐπιδημιῶν ἢ μακροχρονίων πολέμων (Ὅμηρος Ἰλιάδ. VIII, 333. Θουκυδ. II, 52. Αἰσχύλ. Ἀγαμ. 413). Γνωστὸν εἶναι ἐπίσης τὸ εἰς τὸν Λουκιανόν (Περὶ θρήνων 21.) ἀποιδόμενον ῥητόν, ὅτι ὁ μὲν Πέρσης ἐθάπτε, ὁ δὲ Ἕλληγ ἔκαιε τοὺς νεκροὺς. Οἱ Πέρσαι, ὡς πυρολάτραι, δὲν ἐτόλμων νὰ μολύνουσι τὸ ἄγιόν πυρ διὰ τῆς καύσεως πτωμάτων, ὥστε ἔθαπτον τοὺς νεκροὺς τῶν (Ξενοφ. Κύρου Παῖδ. VIII, 7, 25). Τούναντιον δὲ οἱ Ἕλληγες, ἀπόγονοι τῶν γεωπόνων Πελασγῶν, ὦν τὸ μεγαλεῖον καὶ ἡ δόξα εἶχον τὰς ρίζας τῶν εἰς τὴν γῆν τῆς καλλιέργειας, ἐπροτίμων νὰ μὴ καταλαμβάνουσι πολὺν τοῦ περιουσιμένου αὐτῶν ἐδάφους χώρον διὰ τῆς ταφῆς τῶν νεκρῶν. Τὸ ἔθιμον δὲ τοῦ θάπτειν τοὺς νεκροὺς ἐν Ἑλλάδι ἦτο ἔθιμον ἐλθὼν ἐκ τῆς Ἀνατολῆς. Εἰς τῶν πρώτων λαῶν τῶν ἐξ ἀνατολῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐλθόντων ἦσαν οἱ Κῆρες, παρ' οἷς ὑπῆρχε τὸ ἔθιμον τοῦτο.

Γνωστὸν εἶναι ἐκ τοῦ Θουκυδίδου (I, 8), ὅτι ὅτε οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ τὴν 88^η Ὀλυμπ. κατέλαβον τὴν γῆσον Δῆλον καὶ ἀφείρυσαν τῷ θεῷ Ἀπόλλωνι, ἐκαθάρισαν αὐτὴν ἐντελῶς ἀπομακρύναντες καὶ τοὺς ἀρχαίους τάφους τῆς καρικῆς ἐποχῆς, οὗς ἐκεῖ εὐρον, καὶ αὐστηρεῖς ἀπηγόρευσαν τὴν ἐν τῷ μέλλοντι ταφὴν ἐν τῇ νήσῳ ἐκείνῃ.

Ἔθος ἀρχαίων ἦτο καὶ τοῖς θεοῖς εὐάρεστον τὸ θάπτειν τοὺς νεκροὺς (Πινδ. Νεμ. XI, 16. Πausan. I, 32, 4), καὶ μέγα προσήπτετο οὐνεὶς τοῖς περιφρονούσι τὸ ἔθος τοῦτο. Συνέπεια δὲ τοῦτοῦ ἦτο ὅτι ὅτε ἀρχαῖοι Ἕλληγ μακρὰν τῆς πατρίδος ἢ κατὰ τὸν διάπλον ἐξεμέτρα τὸ ζῆν, οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ ἀνήγγιλλον εἰς μνήμην αὐτοῦ κενοτάριον. (Ὅμηρ. Ὀδύς. IV, 584. Ξενοφ. Κύρου Ἀνάβ. VI, 4, 8. Pausan. IX, 18, 3,

καὶ ἄλλοι πολλοί.) Ἐντὸς ἐυλόγων ἢ μᾶλλον πηλίνων λαράκων ἔθαπτον οἱ πτωχότεροι τοὺς νεκροὺς τῶν (Ὅμηρ. Ἰλιάδ. 24, 797. Θουκυδ. II, 34), ἐν ᾧ οἱ πλουσιώτεροι τοὺς ἐναπέθετον ἐντὸς μονολίθων σαρκοφάγων καὶ ἰδίως ἐντὸς τάφων ἐν τῷ θράγγῳ λελαξευμένων (Πλάτ. Νομ. XII, 958. Pausan. I, 9, 10). Ἄπειρον εἶναι τὸ πλῆθος τῶν ἐντὸς τοῦ θράγγου λελαξευμένων τάφων, τῶν διασωθέντων εἰς τὰ περίε τῶν πόλεων καὶ ἰδίως ἐπὶ τῶν τὰς Ἀθῆνας περιβαλλόντων λόφων τοῦ Μουσειῦ καὶ τῆς Πνυκῆς, ἔνθα τὸ πάλαι ὑπῆρχε τὸ πρῶταῖνον τῆς Μελιτῆς ἔξωθεν τῶν Μελιτιδῶν πυλῶν.

Ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληγες ἔθαπτον τοὺς νεκροὺς τῶν καὶ ἐν τῷ περιθῶφ τῶν οἰκιῶν τῶν μανθάνομεν παρὰ τοῦ Πλάτωνος (Μένος 315). Οἱ ἀρχαῖοι μυθολογούμενοι τάφοι τοῦ Κέκροπος ἐντὸς τοῦ περιθῶλου τοῦ ἱεροῦ τῆς Πολιάδος Ἀθῆνας, τῆς ἀρχαίας κατοικίας τῶν βασιλέων τῆς Ἀττικῆς, μαρτυροῦσι περὶ τοῦ ἀρχαιοτάτου τοῦτοῦ ἔθιμου. Καὶ αἱ ἀνασκαφαὶ τοῦ Γερμανοῦ SCHLIEMANN ἐν τῇ ἀκροπόλει τῶν Μυκηνῶν, αἱ ἀνακαλύψασαι τόσα ἀρχαιοτάτα κειμήλια, τραπῶς τὸ ἔθιμον τοῦτο τὸ ἀρχαιοτάτον ἐμφαίνουσι. Προελληνικῆς θεσθαῖς ἐποχῆς εἶναι τὰ ἐν Μυκηναῖς εὐρεθέντα ἀρχαῖα (MILCHNER, Die Anfänge der Kunst in Griechenland, 1883), ἐποχῆς, καθ' ἣν λαὸς ἐξ ἀνατολῆς κατέκειε τὰς χώρας τῆς Ἑλλάδος· ὡς ἐκ τούτου καὶ ἡ μεγάλη ὁμοιότης τῶν ἔργων τούτων πρὸς τὰ λείψανα τῆς ἀρχαίας τέχνης τῶν ἀκτῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Ἀγαμέμνων ἐκαλεῖτο ὁ ἀρχαῖος τῶν Μυκηνῶν βασιλεὺς, καὶ Περσίδαι καὶ Πελοπίδαι, ἄποικοι ἐκ τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἦσαν οἱ τὰς Μυκηναῖς οἰκοδομήσαντες (Pausan. II, 15, 4), καὶ ἀσιατικῶν ὡς ἐκ τούτου σύμβολον εἶναι καὶ οἱ δύο κολοσσιαῖοι λέοντες, οἱ τὴν πύλιν τῶν Μυκηνῶν φρουροῦντες, οἵτινες σήμερον, ἐν μέσῳ τῶν ἑρατίων σωζόμενοι, μαρτυροῦσι περὶ τῆς ἀσιατικῆς καταγωγῆς τῆς εὐφύρου ταύτης ἀργολικῆς πεδιόδος.

Κατὰ τοὺς ἱστορικοὺς χρόνους οἱ Ἕλληγες ἔθαπτον τοὺς νεκροὺς τῶν ἐκτὸς τῶν τοιχῶν τῆς πόλεως καὶ ἰδίως παρὰ τὰς κυριώτερας πόλεις παρὰ τὴν ὁδὸν (Πλούτ. βίος Ἀράτου 53. Ξενοφ. 7, 1, 19. Cicero ad fam. IV, 12, 3). Τοῦ ἔθιμου τοῦτο ὄσο ἔχομεν τραπᾶ δείγματα, τὴν Ἀππιαν ὁδὸν ἐν Ρώμῃ καὶ τὴν ἱερὰν ὁδὸν ἐν Ἀθῆναις. Τὴν Ἀππιαν ὁδὸν, τὴν ἐκ Ρώμης πρὸς μεσημβρίαν ἄγουσιν, περιβάλλουσι τὰ ἀξιοθαύμαστα λείψανα νεκρικῶν μνημείων· ἐν δὲ τῇ ἱερᾷ τῶν Ἀθῆνῶν ὁδῷ πρὸ ὀλίγων μόνον ἐτῶν εὐρέθησαν οἱ εἰς ἄκρον περιεργοὶ τάφοι, κείμενοι παρὰ τὸ Δίπλον, τὴν σήμερον Ἁγίαν Τριάδα. Λεπτομερῆ αὐτῶν περιγραφὴν παρέσχεν ἡμῖν ὁ SALINA ἐν τῷ συγγράμματι αὐτοῦ "Monumenti sepolcrali scoperti nell' anno 1863".

Ἐντὸς τῶν τοιχῶν τῶν πόλεων ὀλίγοι μόνον καὶ ἐπίσημοι ἄνδρες ἐθάπτοντο· τοῦτο δὲ ἐθεωρεῖτο μερίστη τῷ ἀποθανόντι ἀποδομένη τιμὴ (Ξενοφ. Ἑλλην. 7, 3). Οἱ ἐντὸς τῶν τοιχῶν τεθαμμένοι ἐτύγγαχον τιμῶν Ἡρώων, ὡς ὁ Ἀρατος, ὁ Πέλοψ, ὁ ἐντὸς τοῦ περιθῶλου τῆς Ὀλυμπίας ταφῆς (Πινδ. I, 93), ὁ Θησεύς, ὁ παρὰ τὴν ἀγορὰν ἐν Ἀθῆναις τεθαμμένος καὶ ἄλλοι. Ἡ θεμελιώδης ἰδέα, ἣν εἶχον οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληγες περὶ θανάτου, ἦτο, ὅτι ὁ θάνατος δὲν εἶναι ἄλλο τι ἢ ἐξακολούθησι τοῦ βίου αὐτοῦ· διὸ καὶ κατ' ἀρχαιοτάτων ἔθος περιέβαλλον ἐν τῷ τάφῳ τὸν νεκρὸν διὰ τῶν ἀντικειμένων ἐκείνων, ὦν καθημερινῶν ἐποιοῖτο χρῆσι. Τὸ λαμπρόν ἀγγεῖον, τὸ διὰ τραπῶν κεκοσμημένον, τὸ μικρὸν πηλῖνον ἀγαλμάτιον, ἡ στελεγγίς, δι' ἧς ὁ νεανίας ἐν τῇ παλαιστῆρᾳ ἔξεε τὸ σῶμά του, τὸ μικρὸν καὶ κομψὸν χάλκινον κάτοπτρον, ὁ πιστός

τῆς γυναικὸς φίλος, ἡ θάλινη φιάλη, ἐν ἣ ἐφυλάττετο τὸ εὐώδες ὕδωρ — ἅπαντα τὰ ἀντικείμενα ταῦτα τοῦ καθημερινοῦ βίου ἐτίθεντο ἐντὸς τοῦ τάφου, καὶ σήμερον ἀκόμη ἀνοίγοντες τοὺς ἀρχαίους τάφους εὐρίσκουσι ἐν πολλοῖς αὐτῶν συμμετρικῶς τεθειμένα τὰ ἀντικείμενα ταῦτα, ἀναμνήσεις ἀρχαίας ἐποχῆς περιέργους εἰς ἄκρον, κληρονομίαν τῶν προγόνων ἡμῶν.

Οἱ ἀρχαιοτάτοι καὶ ἀπλοῦστεροι τάφοι τῶν Ἑλλήνων ἦσαν σωροὶ χωμάτων, συσσωρευομένων ἐπὶ τοῦ νεκροῦ. Τῶν ἀρχαιοτάτων τούτων τάφων, παρὰ διαφόρων συγγραφέων ἀναγεγραμμένων, εὐρήθησαν παραδείγματα ἰδίως ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τῆς μικρᾶς Ἀσίας, ἔνθα τὸ πάλαι κατοικοῦντο Κῆρες καὶ Λέλεγες. Ὁ Pausanias (5, 13) ἀναφέρει τὸν ἀρχαιοτάτον τάφον τοῦ Ταντάλου, τοῦ ἡγμένου τῆς Λυδίας καὶ προγόνου τοῦ Πέλοπος, ὅστις κατὰ τὸν Ἀθηναῖον (14, 625) μετέφερον ἐκ τῆς μικρᾶς Ἀσίας τὸ εἶδος τοῦ τῶν τάφων εἰς τὴν Ἑλλάδα. Τῶν σωρῶν τούτων εὐρίσκονται πολλοὶ ἐν τῇ πεδιῶδι τῆς Τροίας, φέροντες ὀνόματα διάσημα, τοῦ Ἀχιλλέως, Πατρόκλου, Αἴαντος καὶ ἄλλων. Καὶ ἐν Ἑλλάδι δὲ πλείστοι τοιοῦτοι τάφοι ἀναφέρονται, ὁ τοῦ Εὐρωσθέως ἐν Ἀττικῇ, ὁ τοῦ Οἰδίποδος ἐν Κολωνῷ, ὁ τοῦ Ἴωνος ἐν Ποταμῶσι, ὁ μὲν τῆς Ἀττικῆς, καὶ ὁ τοῦ Δακτύλου παρὰ τὴν Μεγαλοῦπολιν ἐν Πελοποννήσῳ (Pausan. 8, 34, 2). Ἀναφέρονται πρὸς τούτους καὶ οἱ σωροὶ τῶν Ἀλοῦθων ἐν Βοιωτίᾳ (Pausan. 9, 22, 5), ὁ τοῦ Τιτύου εἰς Πανοπέα τῆς Φωκίδος (Pausan. 10, 4, 2). Οἱ ἀρχαιοτάτοι οὗτοι τάφοι ἐκαλοῦντο ἀπλῶς ἑπίγραμμα καὶ σωροῖ ἢ καὶ Κολωνοὶ λέφοι. Ὅτι δὲ τὸ εἶδος τοῦτο τῶν τάφων μετεκομίσθη ἐκ τῆς μικρᾶς Ἀσίας εἰς τὴν Ἑλλάδα, μανθάνομεν ἐκ τῶν ἀρχαίων ἦδη συγγραφέων. Εἰναι δὲ οὗτοι τάφοι τῶν προελληνικῶν ἐκείνων λαῶν, τῶν κατοικούντων τὸ πάλαι τὰς ἀκτῆς καὶ τὰς νήσους τῆς μικρᾶς Ἀσίας καὶ τῆς Ἑλλάδος.

Τοὺς ἀρχαιοτάτους τούτους σωροὺς χωμάτων διεδέχθησαν ἐν Ἑλλάδι τάφοι κομψότεροι. Στήλαι ἐπιθῆσαν ἐδῆλων τοῖς διαβάταις τίς ὁ νεκρός, ὁ ἐν τῷ τάφῳ κείμενος, ὅπου τὸ ἐπάγγελμά του, ὅποια ἡ ἡλικία του κ. τ. τ. Ὁσπως ὁ Ἑλεπθῆνος ἐντελεῖται τῷ Ὀδύσει (Ὅμηρος Ὀδύς), καὶ πῆξῃ ἐπὶ τοῦ τάφου του ἐρατρίων, ὅπως οἱ διαβαίνοντες μάθωσιν ὅτι ἦτο ἀνδρείος θλασσοπόρος. Ἐπὶ τῶν νεκρικῶν τούτων στηλῶν παρίσταται συχνὰ ὁ νεκρός, ὅπως ἔξῃ ἐν μέσῳ τῶν συγγενῶν καὶ φίλων τῶν ἢ ὅπως παρίστατο ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν ἐν τῷ βίῳ. Ὅστω παρουσιάζεται ἐν τῇ πολεμικῇ αὐτοῦ στολῇ, μὲν περικεφαλαίαν, μὲν λόγχην καὶ θώρακα ὁ πολεμιστῆς Ἀριστινὸς ἐπὶ τῆς γνωστῆς ἀρχαιοτάτης στήλης, τῆς εὐρεθείσης τῷ 1836 ἐν Ἀττικῇ καὶ διατηρουμένης σήμερον ἐν τῷ μουσεῖῳ τῶν Ἀθηνῶν. Ἡ ἀρχαιοτάτη αὕτη νεκρικὴ στήλη, ἔργον τοῦ Ἀριστοκλέους, τῆς 80^{ης} Ὀλυμπιάδος, εἶναι σπουδαίωστος καὶ διὰ τὸ ἀρχαῖον τοῦ ἀναγλύφου καὶ διὰ τὴν ἀρίστην αὐτῆς διατήρησιν ὡς καὶ διὰ τὸν ἐπι σωζόμενον χρωματισμόν της. Εἶναι ἀναντητήτως ἐν τῶν ὠραιωτέρων μνημείων τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς τέχνης, ἀξιοθαύμαστον ὡς ἔργον λεπτῆς ἀττικῆς γλυφίδος καὶ ἀρχαικοῦ ρυθμοῦ. Νεκρικαὶ στήλαι, ἐφ' ὧν παρίσταται ὁ νεκρός ὡς ἦτο ζῶν, εὐρέθησαν πλείστα ὅσοι ἐν Ἑλλάδι καὶ καθ' ἐκείστην ἀνακαλύπονται.

Ὁ πολεμιστῆς παρίσταται μὲ τὰ ὄπλα, ὁ νεανίας μὲ τὴν στελεγγίδα τῆς παλαιστῆρας, ὁ γέρον ἐπὶ τῆς ράβδου σθηρικώσεως καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς· ἡ γυνὴ παρίσταται συνήθως καθημένη ἐπὶ ἔδρας, κάτωθεν τῆς ὁποίας εὐρίσκεται τὸ κνήστιον τοῦ ἐργοχείρου, τὸ σύμβολον τοῦτο τῆς ἐπιμελοῦς οἰκοδομοποιῆς. Ἡ ἀρχαῖα αὕτη

ἀπλότης τῶν νεκρικῶν στηλῶν διετηρήθη μέχρι τῶν τελευταίων χρόνων τῆς Ἑλλάδος, καὶ οὐκ ὀλίγα νεκρικὰ στήλαι τῶν τελευταίων τούτων χρόνων κοσμοῦνται διὰ τοιούτων παραστάσεων. Προϊόντος τοῦ χρόνου αἱ παραστάσεις αὐταὶ κατέστησαν ποικιλώτερες, προστεθέντων καὶ ἄλλων προσώπων· τὸν πολεμιστὴν εὐρίσκουσι συνοδουόμενον ὑπὸ φίλου, μεθ' οὗ συνδιελέγεται ἢ καὶ μικροῦ ὑπέρτερου κομίζοντος τὰ ὄπλα τοῦ κυρίου του· τὸν νεανίαν μετὰ ἐταίρου καὶ φίλου τῶν παιδικῶν του χρόνων· παρὰ τὸν πρῶτον εὐρίσκουσι τὸν πιστὸν αὐτοῦ σύντροπον, τὸν κύνα, ἐν ᾧ παρὰ τὴν καθημένην γυναῖκα θέλομεν μικρὰν ὑπέρτερον κρατοῦσαν τὴν τῶν ἐργοχείρων πυξίδα.

Ἀρχαιοτάτων μνημείων τοῦ εἶδους τούτου εἶναι ἡ μαρμαρινὴ στήλη ἐξ Ὀρχομενοῦ τῆς Βοιωτίας, ἐφ' ἧς παρίσταται πρῶτον ἡ προτιμένη ἀκρίδα εἰς κύνα παρ' αὐτοῦ ἰστάμενον. Τὸ σπουδαῖον τοῦτο ἔργον εἶναι τοῦ Ναΐου Ἀξίνουρος, ὡς ὀνόματι ἡ ἐπιγραφή. (CONZE, Beiträge zur griech. Plastik 1869.) Ὁ θάνατος ἦτο διὰ τῶν ἀρχαίων Ἕλληγ ἐξακολούθησι τοῦ βίου αὐτοῦ, ὥστε καὶ αἱ παραστάσεις τῶν νεκρικῶν στηλῶν ὑπενοῦμιζον τοῖς ἐπιζῶσι τὸν νεκρὸν, ὅπως ζῶν ἔτι παρὰ τὸν ὀφθαλμῶν τῶν παρίστατο, ὁ μὲν ἀνὴρ ἐν μέσῳ συγγενῶν καὶ φίλων παρὰ τὴν τράπεζαν, ἡ δὲ γυνὴ ἐν μέσῳ τῶν θεραπεινῶν της, τοῦ οἴκου ἐπιμελοῦσιν. Ὁ θῆος τῶν Ἑλληνῶν γυναικῶν ἦτο πολὺ διάφορος τοῦ τῶν σημερινῶν, οὗτοι συνεκεντρωτοὶ ἐντὸς τοῦ οἴκου. Ἡ Ἕλληγ γυνὴ ἦτο πιστὴ οἰκουρὸς καὶ τοῦ οἴκου προπύταις, ἐπιτηρῆς τῆς θεραπευτικῆς, ἐπέβλεπε τὴν ἀγωγήν τῶν παιδῶν της, ἐφρόντιζε περὶ τῆς εὐθυμίας τοῦ συζύγου της. Τῶν ἀρετῶν τούτων πιστὴν εἰκόνα παριστᾷ, ὡς γνωστὸν, ὁ Ὅμηρος.

Αὐτὴν τὴν Ἑλληνίδα εὐρισκόμεν καὶ ἐπὶ τῶν νεκρικῶν στηλῶν, λαμβάνουσιν ἐκ τῶν χειρῶν τῶν ὑπέρτερων τὴν πυξίδα τὴν περιέχουσαν τὰ εἰς κόσμον χρησιμεύοντα ἀντικείμενα, τὸ κάτοπτρον, τὰ περιδέραια καὶ αὐτὸ τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς της, οὗτοι μετ' οὐ πολὺ θ' ἀπέβη εἰς Ἄδου. Διὰ τοῦτο καὶ παραδίδει πενθοῦσα τὸ νεογνὸν τέκνον της εἰς χειρᾶς τῆς θεραπευτικῆς, ἐγκαταλείπουσα ὅτι εἶχε φίλον ἐν τῷ κόσμῳ. Λυπηρὰ εἶναι ἡ τοῦ προσώπου της ἔκφρασις καὶ τραπερὰ τὰ βλέμματα, τὰ ὅποια ῥίπτει πρὸς τὸ περικείμενον τῆς τέκνον. Τὴν δεξιὰν της τρεῖσι τῶν πρὸ αὐτῆς ἰσταμένων συζύγῳ καὶ φαίνεται αὕτη παρηγοροῦσα αὐτὸν διὰ τὸν μέλλοντα αὐτῆς ἀποχωρισμόν. Καὶ ὁ ἀνὴρ ἐπίσης παρίσταται ἐν μέσῳ συγγενῶν καὶ φίλων τῶν τῆς χειρᾶς του εἰς τελευταίον ἀποχαριστισμόν. Ἄπειρον δὲ εἶναι τὸ πλῆθος τῶν διασωθειῶν νεκρικῶν στηλῶν, κεκοσμημένων διὰ τῆς εἰκόνης τῶν τελευταίῳ ἀποχωρισμοῦ. Μόνον ἐν τοῖς Μουσειοῖς τῶν Ἀθηνῶν περιέχονται ὑπὲρ τὰς ὀγδοήκοντα τῶν τοιούτων ἀναγλύφων παραστάσεων. Αἱ ἐπιγραφαὶ τῶν τοιούτων ἀναγλύφων ἀπολήγουσι συνήθως εἰς τὴν προσφώνησιν τῷ νεκρῷ "Χαίρειν".

Ἄλλ' ὁ θάνατος δὲν ἦτο πάντοτε φυσικός· ὁ ἀπονήθσκων δὲν περιεκοιλοῦτο πάντοτε ὑπὸ συγγενῶν καὶ φίλων, οὐδὲ ἦτο ὡς ἐκ τούτου εἰς θέσιν νὰ τεῖνη αὐτοῖς τὴν δεξιὰν εἰς ἀποχαριστισμόν. Οὐκ ὀλίγοι ἐξεμέτρουν τὸ ζῆν ἐν θαλάσσῃ ἢ ἐρήμῳ καὶ ἀκατοίκητῳ νήσῳ μακρὰν τῆς φίλης πατρίδος, μακρὰν τῶν συγγενῶν καὶ φίλων, ἢ ἐπὶ ὄρους ἢ ἐντὸς δάσους. Ὅτε οἱ συγγενεῖς τοῦ ἀποθανόντος ἀνήγγιλλον εἰς τιμὴν αὐτοῦ κενοτάριον, οὗ ἡ στήλη παρίστα τὰς τελευταίας στιγμὰς αὐτοῦ· οὕτως ὁ ἐν θαλάσσῃ ἀποθανὼν παρίστατο γυμνὸς ἐπὶ ἐρήμῳ θράγγῳ ἐν μέσῳ ἀπεραντοῦ θαλάσσης, καὶ λήμβος μι

κρὰ μετὰ τῶν ἐταίρων του ἐντὸς τῆς θαλάσσης μέλλουσα νὰ βουθισθῇ· ὁ δὲ ἐπὶ ὄρους ἢ ἐν δάσει ἀποθανὼν παρίστατο ὄρθ

τὸ ὕδωρ τέλος ἐδηλοῦτο διὰ τῶν παραστάσεων ποταμῶν καὶ Νουμφῶν, ἰδίως δὲ τῶν Νηρηίδων καὶ Τριτωνῶν, ὧν πλείστα ὄσα παραστάσεις κοσμοῦσι τοὺς σαρκοφόρους μεταγενεστέρων χρόνων. Τὸ ὕδωρ εἶναι τὸ στοιχεῖον, δι' οὗ ὁ οὐρανὸς τὴν γῆν καρποφόρον καθιστᾷ· εἶναι τὸ στοιχεῖον, τὸ μορφήν μεταβάλλον, καὶ ὡς τοιοῦτον, κατὰ τὴν ἀρχαίαν δοξασίαν, τὸν θάνατον εἰκονίζον, διότι πᾶν γεννόμενον μέλλει ν' ἀποθάνῃ. Τὸ ἄπειρον πλῆθος τῶν σωζομένων σαρκοφόρων μὲ παραστάσεις Νηρηίδων καὶ Τριτωνῶν διεγείρει τρόπον τινὰ ἐν τῇ ζωῇ τοῦ Ἑλληνος φαντασίαν τὴν εἰκόνα τῶν ἀγνώστων ἐκείνων χωρῶν, αἵτινες πέραν τῶν τελευταίων ὁρίων τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου ἐν τῇ ἀγνώστῃ κείμενοι ὄσοι ἐξελαμβάνοντο ὡς ὁ τόπος, ὅπου ἔκειντο τὰ ἱερὰ τῆς Περσεφόνης ἄλσθ, καὶ ἦσαν ὁ τόπος τῆς διαμονῆς τῶν σκιῶν ἐκείνων, αἵτινες ἐν ἀρετῇ τὸν θῖον διέτριψαν. Εἰς τὰς ἀπράντους ἐκείνας τῆς δόσεως χώρας μεταβαίνων καὶ ὁ περιπλάνητος Ὀδυσσεὺς συναντᾷ πρὸς τὰς ἐκεῖ διαμενοῦσας σκιάς τῶν ἡρώων (Ὀδυσσ. β' αψ. 11) καὶ μετὰ μακροχρόνιον περιπλάνησιν φθάνει τέλος εἰς τὴν φίλην πατρίδα καὶ εἰς τὰς ἀρχαίας τῆς πιστῆς αὐτοῦ Πηνελόπης.

Ταῦτα ἦσαν τὰ προῖοντα τῆς μεταγενεστέρως ῥωμαϊκῆς ἐποχῆς, διάφορα μὲν τῶν ἀρχαίων ἐκείνων ἀπολοῦσιν ἔργον τῆς λαμπρᾶς ἐποχῆς τῆς Ἑλλάδος, διατηροῦντα ὅμως εἰσέτι ὡς βάσιν τὰς μυθικὰς ἐκείνας παραδόσεις τὰς γεννηθείσας ἐν ταῖς χαριστάταις τῆς Ἑλλάδος πεδιάσιν. Πόσον ὅμως διάφορα εἶναι τὰ ἔργα τῆς τέχνης ἐκείνης, ἥτις ἐν Ἑλλάδι γεννηθεῖσα κοσμεῖ τὰ πάμπολλα νεκρικὰ μνημεῖα, τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται ἐντὸς τῶν ὑπογείων τάφων τῆς ἀρχαίας Τυρρηνίας. Καὶ αὐτὰ τὰ ἔργα ἔχουσι μὲν τὴν ῥίζαν τῶν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν χώραν, καὶ αὐτὰ παριστάσιν ἐγγωρίους τῆς Ἑλλάδος μυθικὰς παραδόσεις· ἀλλὰ τὰ ξένα πρόσωπα, τὰ παριστανόμενα, ἦσαν τυρρηνικὰ καθαρῶς, καὶ τερατόμορφοι καὶ δυσειδεῖς εἶναι καὶ αἱ θεότητες αὐτῶν.

Καταστραφέντος τέλος τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ καὶ καταλαβόντος τὴν θέσιν αὐτοῦ τοῦ Χριστιανισμοῦ, νέα ἀνεβλάστησαν ἰδέαι ἐκ τῆς τέφρας τοῦ ἀρχαίου κόσμου. Τὸ νεκρικὸν μνημεῖον δὲν ἦτο πλέον τὸ ἐκπροσωποῦν τὸν ἐξωτερικὸν τοῦ ἀνθρώπου βίον, ἀλλ' αἱ θάσεις αὐτοῦ ἔκειντο ἐν τῇ ἐσωτερικῇ βίῳ. Τὰ μνημεῖα τῶν χριστιανικῶν χρόνων δὲν ἐκπροσωποῦσι πλέον τὸ παρελθὸν ἀλλὰ τὸ μέλλον, καὶ δὲν ἐκδηλοῦσι πένθος καὶ θρήνηον, ἀλλ' ἐλπίδα εἰς μέλλον εὐδαιμονώτερον. Αἱ ἐπὶ τῶν χριστιανικῶν μνημείων παριστάμεναι σκηναὶ ἦσαν γεγονότα ἐκ τοῦ βίου τῶν Ἁγίων καὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· παρίσταται ἐν αὐταῖς ὁ μαρτυρικὸς τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν θάνατος, καὶ ἡ ἐκ τοῦ τάφου Ἀνάστασις αὐτοῦ, ἡ θοῖα τοῦ Ἰσαάκ, ὁ Ἰωνᾶς ὑπὸ τοῦ κήπου ἐκβαλλόμενος, ἡ εἰς οὐρανὸν ἀνάληψις τοῦ προφήτου Ἠλίου· πολλάκις ἀπεικονίζονται καὶ αἱ νεκροὶ ἐν τῇ μέσῳ τῶν Ἁγίων προσευχόμενοι· ἄλλοτε πάλιν τὴν θέσιν τῶν χριστιανικῶν ἐκείνων παραστάσεων λαμβάνουσι ἀλληγορικὰ παραστάσεις, τῆς ἀρετῆς, τῆς ἐπιστήμης, τοῦ Χριστιανισμοῦ, τῶν τεχνῶν. Κατὰ τὴν 16^{ην} δὲ μ. Χρ. ἐκατοστατηρίδα κατὰ πρῶτον ἀναφαίνεται ὁ ἀποτρόπαιος ἐκείνος σκελετὸς μὲ δρέπανον ἐν χερσίν, ὡς ἀλληγορία τοῦ θανάτου, καὶ λαμβάνει τὴν θέσιν τοῦ εὐειδοῦς καὶ χαριστάτου νεανίου, τοῦ διδύμου τοῦ ὕπνου ἀδελφοῦ, πλάσματος τῆς ζωηρᾶς φαντασίας τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.

ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ.

Ἰπὸ Ἰβάν Τουργένιεφ.

ΦΙΛΟΣ ΚΑΙ ΕΧΘΡΟΣ.

Ἦτο τις εἰς αἰῶνια δεσμὰ καταδικασμένος, λάθρα ἀπέδρα ἐκ τῆς φυλακῆς καὶ μόνῃ του σωτηρία ἦτον ἡ ταχεῖα φυγή... Οἱ καταδικᾶται ἠκολούθουν κατὰ πόδας.

Ὅλαις δυνάμειν ἔτρεχε... θαυμηδὸν δὲ ἐμεγεθύνετο ἡ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν δικωτῶν του ἀπόστασις.

Αἴφνης ὅμως θέλει πρὸ αὐτοῦ ποταμὸν ἔχοντα ὄχθας ἀποκρήμους — ὁ ποταμὸς ἦτο στενὸς ἀλλὰ θαθὺς... αὐτὸς δὲ δὲν ἤξευρε νὰ κολυμβῇ!

Σανὶς στενῇ καὶ ἡμισεσηπτα συνήγου ἀμφοτέρως τὰς ὄχθας. Ὁ φυγὰς εἶχεν ἤδη θέσει τὸν πόδα ἐπ' αὐτῆς... κατὰ συγκυρίαν ὅμως παρὰ τὴν ἀπάναντι ὄχθην ἴσταντο ὁ κάλλιτος αὐτοῦ φίλος καὶ ὁ ἀσπονδύτατος ἐχθρὸς του.

Ὁ ἐχθρὸς οὐδὲ λέξιν ἐξέφερε καὶ ἐσταύρωσε μόνον τὰς χεῖρας, ἀλλ' ὁ φίλος δι' ὄλον τῶν δυνάμεων του ἐφώνησε:

— Πρὸς Θεοῦ! Σκέψθητι λοιπὸν, παράφρον, τί κάμνεις! Δὲν θέλεις ὅτι τὸ σανάδι ἐσάπιος καθ' ὀλοκλήριαν;... Θὰ θραυσθῇ ὑπὸ τὸ θάρος σου... καὶ οὐ θ' ἀπολωσθῆς ἀρεσκίαν!"

— Ἀλλὰ κἀνὲν ἄλλο μέσον σωτηρίας δὲν ὑπάρχει καὶ οἱ καταδικᾶται — ἄκουσε, εἶνε ἤδη πλησίον!" ἐστῆσαν ἐν ἀπεπιστίᾳ ὁ δυστυχὴς καὶ ἐπάτησε τὴν σάνδα.

Αὐτὸ δὲν τὸ ἐπιτρέπω!... ὄχι, δὲν ὑποφέρω νὰ ἀπολωσθῆς τοιοῦτοτρόπως! ἐφώνησεν ὁ πρῶτος φίλος καὶ ἐξέσυρε τὴν σάνδα, ἐφ' ἧς ἴστατο ὁ φυγὰς.

Ὅτος κατεκρημνίσθη εἰς τὰ θεία κύματα καὶ — ἐπνίγη.

Εὐχαριστημένος ἐκάγχασεν ὁ ἐχθρὸς καὶ ἀπῆλθεν, ἀλλ' ὁ φίλος ἐκαθέσθη παρὰ τὴν ὄχθην καὶ ἤρατο νὰ θρηγῇ πικρῶς τὸν δυστυχῆ, λίαν δυστυχῆ φίλον του.

Ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν τῷ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν νὰ κατηγορήσῃ ἐαυτὸν ἕνοχον τοῦ θανάτου του! "Ἄχ, δὲν ἤθελε νὰ μ' ἀκούσῃ! Δὲν ἤθελε νὰ μ' ἀκούσῃ! ἐπιθύρειν ἀπαρμύθητος.

"Ἄλλως τε, εἶπεν ἐπὶ τέλους, ἦτον ἠναγκασμένος νὰ περάσῃ ὄλον τὸν βίον του ἐντὸς εἰρκτῆς φοβερωτάτης! Τώρα ἀπῆλλάγη τοῦλάχιστον τῶν βασάνων σου! Τώρα ἐλυτρώθη! Τῷ ἦτο πεπρωμένον ν' ἀποθάνῃ τοιοῦτοτρόπως!

"Καὶ ὅμως πόσον εἶνε ἀτιμωρῆτος — ἀπλῶς ὡς ἄνθρωπος ἐξεταζόμενος!"

Καὶ ἡ καλὴ ψυχὴ ἐεγκολούθησε νὰ χεῖ δάκρυα θερμὰ καὶ πικρὰ διὰ τὸν δυστυχῆ του φίλον.

Ο ΕΓΩΙΣΤΗΣ.

Κατεῖχεν πᾶν ὅτι ἦτο ἀναγκαῖον ἵνα καταστῇ μάστιξ τῆς οἰκογενείας του.

Ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον ὕγιης καὶ πλοῦσιος — πλοῦσιος δὲ καὶ ὕγιης ἔμεινε καὶ καθ' ἅπαντα τὸν βίον του· οὐδέποτε ἤδίκησέ τινα, οὐδὲν οὐδέποτε ἀμάρτημα διέπραξεν, οὔτε λόγῳ, οὔτε ἔργῳ.

Εἶχε τιμιότητα ἀκηλίδωτον!... ὑπερήφανος δὲ διὰ τὴν ἐν συνειδήσει τιμιότητά του, ὅλους κατεπάτει· συγγενεῖς, φίλους, γνωρίμους.

Ἦ τιμιότης τῷ ἦτο κεφάλαιον... καὶ διὰ τοῦ κεφαλαίου τούτου ἐτοκογλύφει.

Ἦ τιμιότης τῷ ἔδωκε τὸ δικαίωμα νὰ ἦνε ἀκαμπτος καὶ νὰ πράττῃ μόνον τὸ ὑπὸ τοῦ νόμου ἐπιταττόμενον ἀγαθόν... Καὶ ἦτον ἀσπλαγχνος

καὶ οὐδὲν ἀγαθὸν ἔπραττε... διότι τὸ ἐπιταττόμενον ἀγαθὸν δὲν εἶνε τὸ ἀγαθόν.

Περὶ οὐδενὸς ἄλλου ἐμερίμνη ἢ μόνον περὶ τοῦ ἰδίου καὶ τόσον τελείου ἀτόμου, καὶ σπουδάζων ἀργίετο, ὅταν ἄλλοι δὲν ἐφρόντιζον περὶ αὐτοῦ μετὰ ζήλου!

Ἐξ ἄλλου δὲν ἐθεώρει ἐαυτὸν ὡς ἐγωιστὴν — καὶ οὐδὲν ἐβδελύσσετο, οὐδὲν καταδίδωκεν ἀκαμπτότερον ἢ τὸν ἐγωισμὸν καὶ τοὺς ἐγωιστάς!... Φυσικόν. Ἐένος ἐγωισμοῦ ἦτον ἐμποδὼν τῷ ἰδίῳ.

Ἐπειδὴ δὲ ἐγίνωσκεν ἐαυτὸν ἀπῆλλαγμένον καὶ τῆς ἐλαγίστης ἀδυναμίας, διὰ τοῦτο ζήτην ἀδυναμίαν οὔτε νὰ ἐνοήσῃ ἡδύνατο, οὔτε νὰ ὑποφέρῃ. Ἐν γένει οὐδένα καὶ οὐδὲν ἤννοιε, διότι ἐξ ὀλοκλήρου καὶ πανταχόθεν, ἄνωθεν καὶ κάτωθεν, ὀπισθεν καὶ ἐμπροσθεν περιεκυκλοῦτο ὑπὸ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ ἀτόμου.

Δὲν ἤννοιε δὲ καὶ τί συγχωρεῖν σημαίνει. Οὐδὲν εἶχεν, ὅπερ νὰ συγχωρήσῃ ἐαυτῷ... πρὸς τί λοιπὸν ἤθελε χρειασθῆ νὰ συγχωρήσῃ ἄλλοις;

Πρὸ τῆς δικαστικῆς ἔδρας τῆς ἰδίας συνειδήσεως. πρὸ προσώπου τοῦ ἰδίου Θεοῦ ὕψωνε, τὸ θαῦμα τοῦτο, τὸ τέρας τοῦτο τῆς ἀρετῆς, τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἔλεγε στερεῶ καὶ γεγωνίᾳ τῇ φωνῇ: "Ναί, εἶμαι ἄνθρωπος χρηστός καὶ τὰ ἤθη ἀγνός!"

Τοὺς λόγους τούτους θὰ ἐπαναλάβῃ καὶ ἐν τῇ κλίνῃ τοῦ θανάτου του — καὶ τότε ἀκόμη οὐδόλως θὰ κινηθῇ ἢ ἐκ λίθου καρδίᾳ αὐτῆ — ἢ ἀσπίδος καὶ ἀμώμητος αὐτῆ καρδία.

Ὁ δυσμορφία τῆς αὐθάδου, ἀκάμπτου καὶ εὐκόλως ἀποκτηθείσης ἀρετῆς — εἶσαι τῷ ὄντι βδελυρωτέρα τῆς φανερᾶς ἀσχημοσύνης τῆς κακίας!

Ο ΕΠΑΙΤΗΣ.

Κατὰ μῆκος ἐπορευομένη τὴν ὁδόν. Ἀνάπυρος γέρον ἐπαίτης μ' ἐσταμάτησε.

Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν πεφλογισμένοι ἐκ τῶν δακρῶν, τὰ χεῖλη ὑπακύανα, διεσπαραγμένα ῥάχη μάλιστα ἐκάλυπτον τὰ τρέμοντα καὶ ἰσχνὰ του μέλη, γέμοντα πληγῶν δυσειδῶν — Ὁ! ὅπως δεινῶς κατεσπάραιεν ἡ δυστυχία τὸ οἶκτρόν τοῦτο πλάσμα!

Ἐξέταίε πρὸς με τὴν ἐξηφθιμένην, ἐρυσθρὰν καὶ ῥυπαρὰν του χεῖρα. Στένων καὶ ὡσεὶ κλαυθμηρίζων ἐξητέτο βοήθειαν.

Ἠρξάμην ἀνασκάπτων ὅλα τὰ θυλάκιά μου. Ἀλλ' οὔτε θαλάντιον, οὔτε ὀρολόγιον, ἀλλ' οὔτε καὶ ῥινόμακτρον εὐρέθη ἐν αὐτοῖς, — οὐδὲν ἐκεκτῆμην.

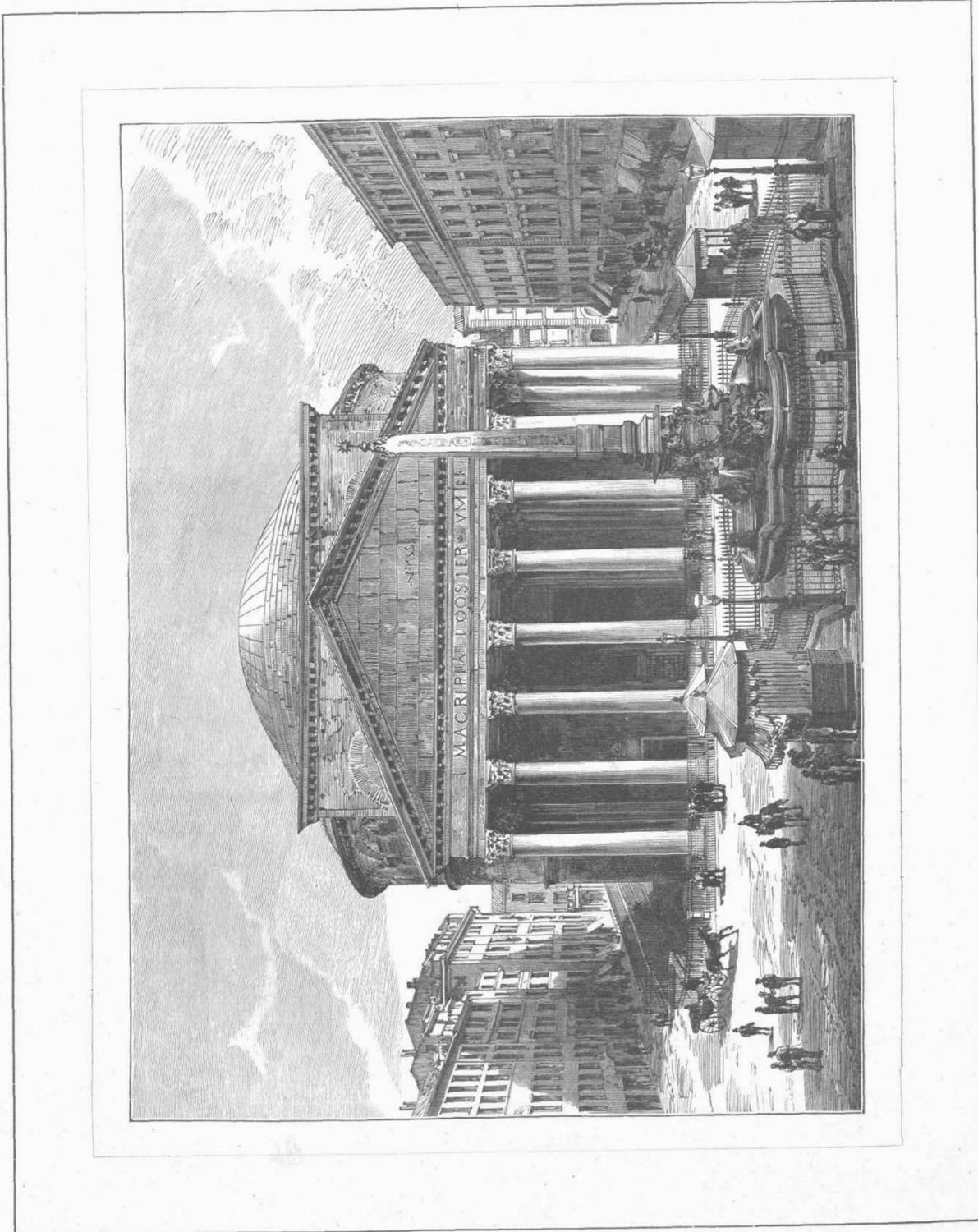
Καὶ ὅμως ὁ ἐπαίτης ἴστατο ἀεῖποτε ἀπεκδεχόμενος καὶ ἡ τεταμένη του χεῖρ ἔτρεμε καὶ ἐλαφρῶς συνεσπάτο.

Ἐν τῇ ταραχῇ καὶ τῇ ἀμηχανίᾳ μου ταύτη ἐδραξάμην ἰσχυρῶς τῆς ῥυπαρᾶς ταύτης καὶ τρεμούσης χειρὸς... "ἀδελφέ, μὴ ὀργισθῆς ἐναντίον μου, οὐδὲν ἔχω παρ' ἐμοῦ."

Ὁ ἐπαίτης διηθύβουν ἐπ' ἐμοῦ τοὺς πεφλογισμένους ὀφθαλμοὺς του, μετὰ ἰαμα ἐπλανήθη ἐπὶ τῶν κυανοχρόνων χειλέων του, ἔσφιξε δὲ καὶ αὐτὸς τοὺς ἀψυχοραμένους μου δακτύλους.

"Ἔστω, ἀδελφέ, ἐπιθύρειν, καὶ διὰ τοῦτο σοὶ εὐχαριστῶ... ἐλεημοσύνη εἶνε καὶ τοῦτο, ἀδελφέ!"

Ἦσθάνθην ὅτι καὶ ἐγὼ ἔλαθον ἐλεημοσύνην παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ μου.



TU HANSEON EN FORME.



Η ΒΑΣΙΛΟΠΛΙΣ ANNA ANAXΩΡΟΥΣΑ ΕΚ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.

τέθη να γείνη σύζυγος του ήγεμόνος του Κιέδου.

Αποχαριτεύσασα δε πλήρης δακρύων την πα- τριδα της και τους συγγενείς και συνοδουομένη υπό πολλών ιερών και ανωτέρων του κράτους υπαλλήλων ή Άννα επέθη πλοίου και αναχώ- ρησεν εκ Κωνσταντινουπόλεως εις Χερσώνα.

Είς συμπλήρωσιν του άνωθεν άρθρου μετα- φέρομεν ένταυθα περικοπήν εκ τινος βωσσικού συγγράμματος, έκδοθέντος περί τά τέλη του 1883 έν Παιτρούπολει, και φέροντος τον τίτλον "Ο αυτοκράτωρ Βασιλείος ο Βουλγαροκτόνος.

Δύο τινά ήσαν τά συμβάντα τά παρακινή- σαντα τον αυτοκράτορα Βασιλείον να ζητήσει την προσέγγισιν και την συμμαχίαν του βώσσου ήγεμόνος Βλαδιμίρου, άφ' ενός μὲν ή άλωσις της Χερσώνας παρά των Ρώσων, και άφ' έτε- ρου ή κατάληψις της Βερροίας παρά των Βουλ- γάρων.

Κλάδος διομηχανίας ήτις δικαιούται να κα- λήται Έλληνική, είναι ή άλιεία των σπόγγων, του άπαριτήτου άντικειμένου έν πάση οικια- γενεία.

Η σπογγαλιεία έκτελείται κατά τά παράλια της Μικράς Άσίας και έν Έλλάδι ίδιως έν Αιγίνη· οι σπογγαλιείς είναι ως επί τό πλείστον Έλληνες, άνδρες βωμαλέοι, οτινας νηπόθεν γεγωναομένοι εις την επίπουν ταύτην τέχνην, παρέσχον αὐτῇ θαυμάδιον μεγάλην ανά- πτυξιν.

Η σπογγαλιεία είναι άρχαιοτάτη έν Έλλάδι τέχνη, τραστία όμως υπήρξεν ή ανάπτυξις αὐ- τῆς κατά τά τελευταία ιδίως ετη, οτε δεδελτιώ- θησαν τά μέσα της έκτελέσεως.

Η σπογγαλιεία είναι άρχαιοτάτη έν Έλλάδι τέχνη, τραστία όμως υπήρξεν ή ανάπτυξις αὐ- τῆς κατά τά τελευταία ιδίως ετη, οτε δεδελτιώ- θησαν τά μέσα της έκτελέσεως.

μετέδρασαν εις Ρωσσίαν, άφ' ου ο Βλαδιμίρος βήτωις επέμεινε εις την έκτέλεσιν του όρου του- του της συνθήκης.

Έκ πάντων τούτων καταφαίνεται οτι το θάπτισμα του Βλαδιμίρου έξετελέσθη κατά τό φθινόπωρον του έτους 989, και οτι ο βώσσοις ήγεμόν έπατίσθη παρ' αυτών των την Άνναν συνοδουομένων κληρικόν.

Η ΣΠΟΓΓΑΛΙΕΙΑ.

(Μετά εικόνας, όρα σελ. 284.)

Η σπογγαλιεία έκτελείται κατά τά παράλια της Μικράς Άσίας και έν Έλλάδι ίδιως έν Αιγίνη· οι σπογγαλιείς είναι ως επί τό πλείστον Έλληνες, άνδρες βωμαλέοι, οτινας νηπόθεν γεγωναομένοι εις την επίπουν ταύτην τέχνην, παρέσχον αὐτῇ θαυμάδιον μεγάλην ανά- πτυξιν.

Η σπογγαλιεία είναι άρχαιοτάτη έν Έλλάδι τέχνη, τραστία όμως υπήρξεν ή ανάπτυξις αὐ- τῆς κατά τά τελευταία ιδίως ετη, οτε δεδελτιώ- θησαν τά μέσα της έκτελέσεως.

Η σπογγαλιεία είναι άρχαιοτάτη έν Έλλάδι τέχνη, τραστία όμως υπήρξεν ή ανάπτυξις αὐ- τῆς κατά τά τελευταία ιδίως ετη, οτε δεδελτιώ- θησαν τά μέσα της έκτελέσεως.

λειεία άνευ πολλου κόπου και άνευ του ελαχίστου κινδύνου. Είς άπόδειξιν της καταπληκτικῆς άναπτύξεως, ήν έλαβεν ή σπογγαλιεία κατά τά τελευταία ταῦτα ετη, άρκεί ν' αναφέρωμεν, οτι έν φ' άλλτοις (ουχι πρό πολλών ετών) τό εκ της άλιείας ταύτης έσοδον άνήρχετο μόλις εις 20 χιλ. φράγκων, σημερον υπερβαίνει τά 2 εκατομ- μύρια.

Η ήμετέρα εικόνη παριστῶ σκηνήν σπογγαλι- είας έν τῇ ώραίᾳ της Μεσογειου παραλία.

Η ΘΗΡΑ.

(Μετά εικόνας, όρα σελ. 285.)

Ο χειμών είναι ή καταλληλιότερα προς θήραν εποχή ή θήρα είναι ή άρσενή διασκεδάσις των ανθρώπων πάσης τάξεως και πάσης ηλικίας.

ΠΕΡΙΠΛΟΚΟΣ ΥΠΟΘΕΣΙΣ.

Υπό Έρρίκου CONSCIENCE.

(Συνέχεια.)

Ημέρας τινάς μετά ταῦτα λίαν πρωί ή Καικηλία κατεγίνετο ένδούσα τās δύο μικροτέρας αδελφάς της και την εργασίαν ταύτην εξετέλει τοσοῦτον καταπευομένως οστε ή μήτηρ της, καθήμενη έν τῷ δωματίῳ, την επέπληξε λέ- γουσα·

— Πόσον άπότομα μεταχειρίζεσαι τά παιδιά, Καικηλία! Έχεις δά όλον τον καιρόν να τά εν- δόσῃς, σκόνενας πριν φέξῃ, πρέχεις εις τοῦ Κούτερμαν, επιστρέφεις πάλιν και μόλις εἶσαι εἰώθ οδο λεπτά της ώρας και άμέσως πάλιν θέλεις να πρέξῃς εκει . . .

— Έχεις δικαίον, μητέρα, άπήντησεν ή Kai- κηλία· ή πτωχή ή Κούτερμαν είναι τώρα μόνη

μή την υπηρέτριαν και ποτε δὲν θά ήμπορέσω να την παρηγορήσω εις την λύπην της.

— Μην εἶσαι υπερβολική, Καικηλία. Η εργασία πρέπει οπωσδήποτε να γείνη . . . Άλλ' ἄς ήναι. Πῶς είναι τώρα ή Κούτερμαν;

— Καλλίτερα, πολύ καλλίτερα· κατ' άρχάς δὲν έκαμεν άλλο παρὰ να κλαίῃ· άλλ' ο Κάρλος και εἰώθ κατορθώσαμεν να της δώσωμεν όλίγον θάρρος· είναι ακόμη πολύ άδύνατος, αλλά του- λάχιστον δὲν κλαίει τόσο πολύ.

— Αὐτό ελπίζομεν ὄλοι· και σὺ, μητέρα, δὲν είναι οὕτω;

— Η γραία Ρόζενς εἰσέχωσε τους ὄμους της. — Βέβαια, εἶπα, τὸ ερχομαι και εἰώθ. Τοῦτο είναι φυσικόν· άλλα να ελπίσω; . . . Οι δύο Κούτερμαν έσυραν τās μαχαίρας των και έφύ- ρωσαν τον Μάρκον. Η θέσις των είναι δεινή, επειδι ή κ. ανακρίτης θά μεταχειρισθῇ ὄλα τά μέσα οστε να καταδικασθῶν, και ή κ. ανακρι- τῆς, τὸ τῆς γνωρίζεις, έχει γλωσσαν φαρμακερήν.

— Ναι, μητέρα· άλλ' ο δικηγόρος Πίπερς, ο ὅποιος εργαται από τās Βρυξέλλας, είναι γνωστός διὰ την εύλογίαν του και θά τους υπερρασπισθῇ καλά.

— Πῶς; Κατώρθωσεν ή Κούτερμαν να φέρῃ δικηγόρον από τās Βρυξέλλας; Αὐτό θά της κοστίσει πολύ· θά την καταστρέψῃ.

— Όχι, μητέρα· ο δικηγόρος δὲν θά εἶχη πολλά άπατίσεις. Ο Κάρλος υπήγην εις Βρυξέλλας να τον εἶρη, και αῦριον θά έβη ή δικηγόρος εις τὸ Δθόρν να λάθῃ ὄλας τās πλη- ροφορίας και να συζητήσῃ μαζί μας τά μέσα της ύπερασπισεως . . . Τώρα ένδύθητε, παιδιά· πηγαίνετε να παίξετε τὸν κήπον.

— Ο Κάρλος είναι καλός νέος, εἶπεν ή Ρόζενς άφ' ου άνεχώρησαν αἱ μικραί, πρέχει παντοῦ να ὀμιλήσῃ διὰ τους δύο Κούτερμαν.

— Ο θεός να τον άνταμείψῃ διὰ την εύγέ- νειαν αὐτοῦ και την φιλίαν! εἶπεν ή Καικηλία. Κατώρθωσε μόλις τās λάθῃ από τον κ. εισαγ- γελέα την ἀδειαν, οἰ δύο ὀπόδοι και λαμβάνουν την τροφή από την οίκίαν των.

— Οὕτω τουλάχιστον ή Κούτερμαν θά θλέπῃ τον άνδρα της και τον υἱόν της.

— Όχι, μητέρα· είναι αὐτοῦ εμποδισμένον να τους ἰδῇ τις· ο δεσμοφύλας λαμβάνει την τροφή, την ὁποιαν φέρει ή υπηρέτρια. Χθὲς τὸ έσπέρας ή υπηρέτρια δὲν ήδυνήθη να μάθῃ άλλο τι, εἰμῇ οτι και ο Ούρβανός και ο πατήρ του είναι καλά εις την υγείαν των και μᾶς παρακαλοῦν να εἶχωμεν πασιθῆναι.

— Ο ανακρίτης είναι θυμωμένος, Καικηλία, διότι ο Θωμάς Κούτερμαν και ο υἱός του επι- μένουν να κατηγοροῦνιν εαυτοῦς. Έν τούτοις ὄμως εις μόνος κατῆρα την πληγήν.

— Φανερόν τοῦτο. — Και νομίζεις, Καικηλία, οτι ο γέρων εκτόπησε; Πολλοί ὀποθεῖτον, καθως και ο ανα- κριτής, οτι ο Ούρβανός είναι ο φωνός.

— Ναι, ο ανακρίτης θέλει να εκδικηθῇ τον Ούρβανόν, και θά κινή τον κόσμον άνω κάτω διὰ να τον αποδείξῃ ένογον· άλλα δὲν θά το κατορθώσῃ. Ο φόνος του δουτοχοῦς Βλάση θά ήναι ή άπόδειξις οτι επετέθησαν κατά των Κού-

τερμαν με κακόν σκοπόν. Και οἱ δύο θ' άθω- ωθῶν.

— Ο ανακρίτης ὄμως ἐπιμένει οτι οἱ Κού- τερμαν εκρωσαν τον υπηρέτην των, και φαίνεται οτι έχει δικαίον, επειδι εξέτασαν ὄλα τά ὄσα και ὄλα τά μέρη και έν τοσοῦτω τὸ σῶμα του Βλάση δὲν εύρέθη πουθενά.

— Τis ήξεύρει ποῦ τὸ εκρωσαν οἱ δολοφόνοι· άλλα ἐπὶ τέλους θά εύρεθῇ.

— Μήπως ο Ούρβανός θέλει να κηροχθῇ ένοχος διὰ ν' απαλλάξῃ τον πατέρα του; Έχει ὄμως ὄδικον, επειδι πολύ φοβοῦμαι, Καικηλία, οτι ήμποροῦν να καταδικασθῶν και οἱ δύο. Αὐτή θά ήτῳ μεγάλη άνοχηία του Ούρβανου, αν και ο σκοπός του ήναι καλός.

— Ηξεύρετε, μητέρα, τί λέγει ο Κάρλος; Ο Κάρλος ὀποθεῖτι οτι ο Ούρβανός προσπαθεῖ να δυσκολούσῃ την άνακρίτην οστε οτου εἰσάσῃ ο θαρῶνος, ο ὅποιος περιμένεται κατ' αὐτάς.

— Σὺ; Σὺ θά εἰδύλας να ὀμιλήσῃς εις τον θαρῶνον ὀπερ του Ούρβανου;

— Και διατί ὄχι; Ο θαρῶνος με γνωρίζει πρό πολλόν . . . Θά του αποδείξῃ οτι ο ανα- κριτής ὄσα κάμνει τὰ κάμνει από μῖσος και εκδικηχῆς . . .

— Τι να σὲ εἶπῳ, κόρη μου; εἶπεν ή μήτηρ μετά τινας στιγμάς· νομίζω οτι δὲν κάμνεις φρόνιμα. Καλόν είναι να εἶχη τις γενναία αἰσθη- ματα, άλλα δὲν πρέπει να ητημονήσωμεν οτι ή ζωῇ δὲν θά τελειώσῃ αῦριον, και οτι πρέπει να εἶχωμεν ὀπ' ὄψιν τὸ μέλλον. Σὺ ελπίζεις οτι ο Ούρβανός θ' άθωνοθῇ; έν τοσοῦτω πολλοί άν- θρωποι τὸ άμφιβάλλουν.

— Φίλοι του ανακριτοῦ βεβαίως, αὐτοί είναι ὄμως ὄλιγοι.

— Όλα είναι δυνατά, κόρη μου. Υπόθεσε, οτι ο Ούρβανός καταδικάζεται· έννοεις οτι τότε δὲν δόνσσαι να τον ὀπανδρευθῆς διότι ή ποινη του φόνου είναι . . .

— Ό! μητέρα, την διεκόφην ή νεανις· προς τί με λυπεῖς τόσο πολύ; Εἶχα τὴσῃν πασιθῆ- θῆναι, και σὺ ζητεῖς να με ἀραιρέσης κάθε ελπῖδα.

— Πρέπει να άκούσης την αλήθειαν, Kai- κηλία. Εἰώθ εἶχω πολλά τέκνα, εἶχω κόρας, αἱ ὁποια πρέπει να ὀπανδρευθῶν, και πρώτῃ σὺ. "Αν δὲν ήσαι φρόνιμη και ο Ούρβανός καταδι- κασθῇ, πῶς θέλεις τότε ἄλλοι νεοὶ να σὲ ζητή- σουν;

— Μητέρα! Μητέρα! άνεκραξεν ή κόρη. Πῶς με λέγεις τοιούτους λόγους, έν φ' ο Ούρ- βανός άθως κλαίει και ὀδύρεται εις την φυλα- κήν; Αὐτόν μόνον άγαπῶ, και αν δὲν ὀπανδρευθῷ αὐτόν, δὲν θά ὀπανδρευθῷ κανένα ἄλλον εις τον κόσμον.

Κατ' ἐκείνην την στιγμὴν εισήλθεν ο Κάρλος, — Φέρω καλὰς εἰδήσεις, εἶπεν εισερχόμενος. Χθὲς τὸ έσπέρας εἶρθεος ο θαρῶνος.

— Αλήθεια; εἶπεν ή Καικηλία. Σήμερον ακόμη ήμποροῦμεν να παρηγορήσωμεν τους φυλα- κισμένους.

— Την νύκτα λοιπόν εἶθανεν ο θαρῶνος; ήρώτησεν ή Ρόζενς.

— Ητο περασμένη ή δεκάτῃ ὄρα· ὄλοι εκοιμῶντο και κανεις δὲν εἶμαθῃ τὸ φθάσιμον. Σήμερον τὸ πρωί ή εἰδησις διεδόθη εις τὸ χωριον.

— Α! πόσον θά χαρῇ ή μήτηρ Κούτερμαν! Ας τρέψομεν, Κάρλε, να της δώσωμεν την καλήν εἰδησιν.

— Την ήξεύρει πλέον, άπήντησεν ο νέος, διότι πρώτον εἶπη εκει και της την εἶπα. Έκλυσεν

ἀπό χαράν και μ' εἶσται να σὲ φωνάξῳ, Kai- κηλία.

— Έρχομαι, Κάρλε, ερχομαι. Στάσου ὄμως να φορέσω τὰ καλά μου ένδύματα.

— Και διατί, Καικηλία; ήρώτησεν ή μήτηρ. — Διὰ νὰ ὀπάγῳ εις τον θαρῶνον. Έσοι εύρίσκει τοῦτο άνόητον, άλλ' ή συνείδησίς μου με λέγει οτι πρέπει να τὸ κάμω, και θά τὸ κάμω. Κρέματα! Έσοι ή ζωῇ του Ούρβανου, κρέματα! ή εὐτυχία της ζωῆς μου, και θά δι- στάσω; Όχι, ὄχι, οὔτε μίαν στιγμὴν!

Έν ῥοπή ὀφθαλμοῦ εἶχεν ένούθη και άνε- χώρησις μετά του Κάρλου εις την οίκίαν του Κούτερμαν, οπου εἶρε την δουτοχῇ μητέρα και σύζυγον, ὀχράν μεν άλλ' εἶχουσαν έν τοῖς ὀφθαλ- μοῖς ζωηρῶς αποστευομένην την χαράν και την ελπῖδα.

— Μη κοπιάζεις, τῇ εἶπεν ο Κάρλος· άφ' ου πρόκειται να μεταδῆς με την Καικηλίαν εις τὸ παλιόνον, κάθησε ὄλιγον.

— Τι; ήρώτησεν ή νεανις· θέλεις να εἴθῃς και σὺ μαζί μου να ἰδῇς τον θαρῶνον;

— Βεβαίωτατα. Η καλή εἰδησις μ' εἶωσε πάλιν ὄλας μου τās δυνάμεις.

— Τὴσῃν καλλίτερων ποῖος δὲν θά ήξου μ' ένδιαφέρον και με σέβας μίαν μητέρα, παρακα- λῶσαν διὰ τον υἱόν της; Κ' εκτός τούτου ο θαρῶνος σὲ γνωρίζει . . .

— Τερέζα, εἶπεν ο Κάρλος προς την ὀπη- ρέτριαν, ήτις ήτοιμάζετο να κομίσῃ την τροφήν εις τους έν τῇ φυλακῇ προσπαθήσει να μάθῃς αν ο θαρῶνος εἰσκηθῇ.

— Θά τὸ μάθω εύκολα από τον κυνηγόν, τον ὀποῖον γνωρίζω.

Καθ' την στιγμὴν ή ὀπηρέτρια εἰρήχετο της θύρας ή Καικηλία κρυφίως εἶσε τι έν τῇ κανί- στρω των τροφῶν.

— Καικηλία, κόρη μου, εἶπεν ή μήτηρ μετ' άνησυχίας, τί εἶθαες εις τὸ κανίστρον; Ηξεύρετε οτι τὸ κανίστρον εἰστάζεται πάντοτε με πολλήν προσοχήν και αν εύρεθῇ τι εκτός των φαγη- τῶν, θά μᾶς εμποδίσουν να στέλλωμεν και αὐτῶ.

— Τι εκρωφα εις τὸ κανίστρον; Έν γράμμα διὰ τον Ούρβανόν.

— Έν γράμμα; Θεέ μου! — Όποια ἀπειρησιφία! εἶπεν ο Κάρλος. Και τί λέγει τὸ γράμμα τοῦτο;

— Μόνον τās λέξεις ταῦτας. "Φίλτατε Ούρβανέ, εἶχε θάρρος, ή Καικηλία σ' ένθυμείται και λυπεῖται οτι δὲν ήμπορεῖ να καλλιτερευθῇ την θέσιν σου!"

— Αλλ' ο φύλακας θά εἰδουν τὸ γράμμα! εἶπεν ή γραία.

— Ναι, άλλα δὲν ήμποροῦν να τὸ άναγνώσουν, άπήντησεν ή Καικηλία· είναι γραμμένη εις γλωσσαν, την ὁποιαν δὲν έννοει ἄλλος εἰμῇ ο Ούρβανός και ο πατήρ του.

— Καικηλία, εἶπεν ο Κάρλος· σ' ένόμιζα φρονιμότεραν· οτι εκαμες είναι ἀπειρησικπον· τρέχω να προσθάσω την ὀπηρέτριαν.

— Α! εἶπεν ή κόρη γελῶσα· σᾶς εἰγέλασα και τους δύο, ήξεύρατε οτι εἶχομεν εις τον κῆ- πόν μας αḡλάδια μεγάλα και ὀραιότατα. Έβασα δύο αḡλάδια εις τὸ κανίστρον. Ο Ούρβανός τὰ γνωρίζει· δὲν θά έννοήσῃ λοιπόν ποῖος του τὰ στέλλει και δὲν θά άναγνώσῃ χωρὶ γράμμα τι θέλει να του εἰπῇ ή καρδιά μου;

— Καλή ἰδέα αὐτή! εἶπεν ο Κάρλος. — Δὲν εἶμαθῃ εις θέσιν να χορατεύωμεν! εἶπεν αὐστηρῶς ή μήτηρ.

— Συγχώρησέ με, μητέρα· άλλα τόσοον καιρὸν κλαίωμεν και θρηνοῦμεν! Τὸ φθάσιμον τοῦ θα- ρῶνου με προέπει τὴσῃν χαράν, οστε μ' ερχεται να τραγοῦθῳ και να χορεύσω . . . Εἶδες οτι εἰφόρασα τὰ καλλίτερά μου· επειδι θά με συνο-

δέουσης προσπάθησε και ού να στολισθής ολίγον.

— Θα θάλλω άλλην σκούφιαν και άλλο μανδύλιον.

— Είναι ακόμη ένωρίς, ειπεν ο Κάρολος. 'Ο θαρώνος σήμεραν θά ξερονήση αργότερα, διότι θά ηναι κοπιασμένος από τὸ ταξίδιον. 'Ω! με αὐτοὺς τοὺς μεγάλους κυρίους χρειάζεται προσοχή, να μη τοὺς ζαλίξῃ τις εἰς ὥρας ἀπρεπεί. Είναι μάλις ἄκωτὴ ἡ ὥρα. 'Ας περιμένωμεν τὴν ἐπιστροφὴν τῆς ὑπηρετρίας· αὐτὴ θά μᾶς εἴπῃ ἂν ὁ θαρώνος ἐσχηκώθη. 'Ας ἴδωμεν, Κα-

αὐτὴν ὁμολογίαν, ἐπειδὴ ὁ κ. ἀνακριτὴς διατείνεται, καὶ κατὰ τοῦτο δὲν ἔχει ἐντελῶς ἄδικον, ὅτι οἱ Κούτερμαν εὗρον αὐτὸ τὸ μέσον διὰ τὴν περιπέλειον τὴν ὑπόθεσιν καὶ νὰ ἀπατήσουν τὴν δικαιοσύνην. 'Ο θαρώνος εἶναι ὡς πρὸς τοῦτο πολλὸν παράξενος· θέλει νὰ φέρονται με σέβας πρὸς τὴν δικαιοσύνην, καὶ φόβος εἶναι, μὴ αὐτὴ ἢ περιστάσις τὸν διαβέσῃ κακῶς, καὶ ἀφ' ἐτέρου αὐτὴ ἀναγκάσει καὶ τὸν εἰσαγγελεῖ νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει ὁ ἀνακριτὴς.

— Πῶς; ὁ εἰσαγγελεὺς εἶναι ἐναντίος μας; Αὐτὸς ὁ τῶσον δίκαιος; ἀλλὰ εἶναι καὶ γαρ-

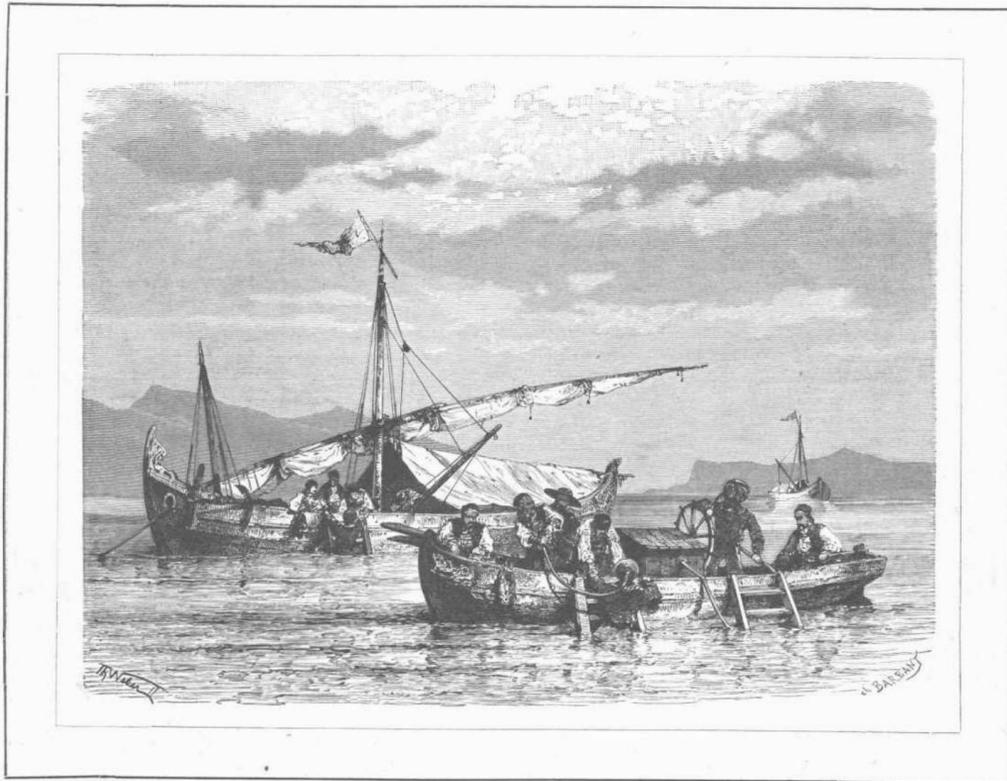
'Ενώθησα πολλὸ καλὰ τὸν σκοπὸν καὶ τοῦ Κούτερμαν καὶ τοῦ Οὐρβανού, ἀλλὰ...

Αἴφνης ὤρμησεν εἰς τὸ δωμάτιον ἡ ὑπηρετρία, ἣτις ἔπασεν ἐπὶ ἔδρας με τὴν ἔκφρασιν τῆς μεγαλειτέρας ἀπελπισίας.

— Θεέ μου! Θεέ μου! ἐφώναξε... 'Αφῆσατέ με νὰ κλαῦσω! Φρικτόν! Φρικτόν!

— Τί ἔγινεν; ἠρώτησεν ἡ Καικηλία ὠχρῶσα. Λέγε, Τερέζα, τί συμβαίνει; 'Ο Οὐρβανός;...

— 'Οχι, ὄχι ὁ Οὐρβανός! ἀπήνησεν ἡ ὑπηρετρία.



Η ΣΠΟΓΓΑΛΙΒΙΑ.

κηλία, τί θά εἴπῃς εἰς τὸν θαρώνον, ἐπειδὴ θέβαια οὐ θά ὀμιλήσῃς.

— Τοῦτο εἶναι ἀπλούστατον, ἀπήνησεν ἡ κόρη· θά τοῦ διηγηθῶ πῶς συνέβη τὸ δυστύχημα καὶ θά τοῦ ἐξηγήσω τὴν αἰτίαν τοῦ μίσους τοῦ ἀνακριτοῦ κατὰ τοῦ Οὐρβανού.

— Κατ' ἐμέ, Καικηλία, τὸ σχέδιον τοῦτο δὲν ἀξίζει, ειπεν ὁ Κάρολος. 'Η πρώτη μας ἰδέα ἦτο, ἅμα ἐπέστρεψεν ὁ θαρώνος, νὰ τοῦ ζητήσωμεν τὴν ἄδειαν διὰ τὴν κυρίαν Κούτερμαν νὰ ἰδῇ τοὺς φυλακισμένους καὶ διὰ σὲ νὰ τὴν συνοδεύσῃ. Νομίζω ὅτι θά ηναι καλλίτερα νὰ μείνωμεν εἰς αὐτὴν τὴν ἰδέαν, ἐπειδὴ ἂν λάβετε τὴν ἄδειαν νὰ εἰσέλθετε εἰς τὴν φυλακὴν, αἱ προτροπαὶ σας ἴσως παρακινήσουν τὸν Οὐρβανὸν νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι αὐτὸς δὲν ἐκτύπησε μετ' ὁ μαχαίρι.

— Καὶ τότε ὁ πτωχὸς μου ὁ σύζυγος θά μείνῃ μόνος εἰς τὴν φυλακὴν! ειπεν ἀναστενάζουσα ἡ γραῖα.

— Καλλίτερα ἕνας παρὰ δύο, παρετήρησεν ὁ Κάρολος. Δὲν ὑπάρχει καμμία ἀμφιβολία, ὅτι ὁ θαρώνος θά θυμώσῃ πολλὸ διὰ τὴν διπλὴν

κτύπος ἀδυνατοῦ, καθὼς ὅλοι οἱ καλοὶ ἄνθρωποι. 'Ο ἀνακριτὴς τοῦ παρέστησεν ὅτι αὐτὸς ὁ τρόπος τοῦ Οὐρβανού καὶ τοῦ πατρὸς του εἶναι μεγάλη προσβολὴ κατὰ τῆς δικαιοσύνης, προσβολὴ, ἣτις, καὶ ἀσχετῶς πρὸς τὸν φόνον τοῦ Μάρκου, πρέπει αὐστηρῶς νὰ τιμωρηθῇ. Τώρα ὅτε ἐπέστρεψεν ὁ θαρώνος, πρέπει κάθε ἀμφιβολία νὰ παύσῃ. Διὰ τοῦτο, κατὰ τὴν γνώμην μου, πρέπει πρῶτον νὰ ζητήσῃς τὴν ἄδειαν νὰ ἰδῇς τοὺς φυλακισμένους. 'Εάν τὴν λάθῃς, προσπάθησε νὰ παραστήσῃς εἰς τὸν Οὐρβανὸν καὶ εἰς τὸν πατέρα του τὴν ἀνάγκην νὰ κάμουν εἰλικρινῆ ἔξομολόγησιν. 'Αφ' οὗ δὲ μάθῃς, ποῖος εἶναι ὁ κτυπήσας, νὰ ἰδῇς τὸν θαρώνον καὶ νὰ τοῦ τὸ εἴπῃς. 'Ο θαρώνος θά ε' ὑποχρεωθῇ διὰ τοῦτο, καθὼς καὶ ὁ εἰσαγγελεὺς, διότι θά τοὺς ἐκβάλῃς ἀπὸ μεγάλῃν σύγχυσιν. Καὶ ὁ δικηγόρος ἀπὸ τὰς Βρυξέλλας εἶναι γνώμης, ὅτι πολλὸ προτιμότερον θά ἦτο νὰ ὑπερασπισθῇ τις ἕνα μόνον κατηγορούμενον. 'Η δικαιοσύνη δὲν γνωρίζει οὔτε γενναϊότητα οὔτε ὑίχην ἀγάπην, ἀλλὰ ζητεῖ τὴν ἀλήθειαν καὶ τιμωρεῖ ὅποιονδήποτε θελήσῃ νὰ τὴν παραμορφώσῃ, ἀδιάφορον διὰ ποίαν αἰτίαν.

— 'Ο σύζυγός μου; ἠρώτησεν ἡ γραῖα.
— 'Οχι, ὄχι ὁ κύριος!
— Λοιπὸν τί συνέβη;
— 'Ο δυστυχὴς ὁ Βλάσης! Ποῖος τὸ ἐπαρίμενε; Φρικτόν! Φρικτόν!
— Τί ἔμαθες διὰ τὸν Βλάσην; Λέγε λοιπόν!
— 'Απέθανε!... Οἱ κακοῦργοι τὸν ἐφόνευσαν. 'Ω! τὸν δυστυχῆ! Δὲν ἤξιζε τοιοῦτον τέλος.
— Εὐρέθη τὸ πτώμα του; ἠρώτησεν ὁ Κάρολος.
— 'Οχι, ἀπήνησεν ἡ Τερέζα κλαίουσα· ἀλλ' ἀδιάφορον εἶναι θέβαιον ὅτι τὸν ἐφόνευσαν... Εὐρέθη ὁ σκουφός του αἱματωμένος ὅλος.
— Πῶς;
— Εἰς τὸ δάσος.
— Καὶ εἶσαι θεβαία περὶ τούτου;
— Εἶδα τὸν αἱματωμένον σκουφόν... 'Ω! τὸν δυστυχῆ Βλάσην!
— Καὶ ποῦ τὸν εἶδες;
— Τὸν εἶχεν εὖρει ὁ δασοφύλαξ καὶ τὸν ἔφερον εἰς τὸν κ. εἰσαγγελεῖα... 'Ω! τὸν δυ-

στυχῆ! 'Ητο τῶσον καλός! Τῶσον πρόθυμος! Τί δυστυχία!

'Η Κούτερμαν καὶ ἡ Καικηλία, καίτοι εἰς ἄκρον συγκεκινημένοι, ἐπροσπάθουν νὰ παρηγορήσωσι τὴν ὑπηρετρίαν. 'Ο δὲ Κάρολος εἶπε μετ' ὀλίγας στιγμᾶς·

— 'Ο Θεὸς νὰ τὸν ἀναπαύσῃ! Δὲν δυνάμεθα πλέον ν' ἀμφιβάλλωμεν διὰ τὸν θάνατόν του.

'Ας εὐχαριστήσωμεν τὸν Θεόν, ὅτι μᾶς δίδει τὴν βράβδον. 'Ο Μάρκος λοιπὸν εἶναι ὁ φονεύσας τὸν πτωχὸν ὑπηρετῆν. Αὐτὸ ἀρκεῖ ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ Οὐρβανού καὶ τοῦ πατρὸς του ἐκινδύνεου, καὶ ὅτι εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ ὑπε-

γάλης πύλης τοῦ μεγάρου καὶ ἅμα ἰδῶν αὐτὰς εἶπεν·

— 'Η Τερέζα με εἰδοποίησε ὅτι θά ἔλθετε· ὀμίλησα τὸν θαλαμηπόλον· ἀκολουθήσατέ με!

Διέβησαν τὴν αὐλὴν καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ μέγαρον. Θαλαμηπόλος, πλουσίαν φορῶν στολήν, εἰσήγαγε τὰς δύο γυναῖκας εἰς δωμάτιον.

— Περιμέναιτε ἐδῶ, ταῖς εἶπεν· ὁ κ. ἀνακριτὴς ὀμιλεῖ μετ' ὁ θαρώνον.

Καὶ ἀνεχώρησε πάλιν.

— 'Ο κ. ἀνακριτὴς ἐδῶ; ἐψιθύρισεν ἡ Καικηλία. Διὰ τί ἀργήσαμεν τῶσον πολὺ. 'Η καρδιά μου μ' ἔλεγεν ὅτι ἔπρεπε νὰ εἴμεθα ἐδῶ πρὸ τοῦ ἔγθρου μας.

— Τί θά εἴπῃ ὁ κ. ἀνακριτὴς εἰς τὸν θα-

ραρὸς τὴν ὕψιν καὶ τὸ βλέμμα ἔχον διαπεραστικόν. Πολυτελεῶς ἐνδοθεμένος καὶ τὸ ξίφος φορῶν ἐνέπνευεν ἐν τῇ υπερηφάνῃ αὐτοῦ παραστάσει τὸ σέβας εἰς πάντας τοὺς ἐμφανιζομένους ἐνώπιόν του. Βαθεῖαν ἐπομένως ἐνεποίησεν εἰς τὰς δύο γυναῖκας ἐντύπωσιν· ἔστρεμον ἀμφοτέραι καὶ σχεδὸν δὲν ἐτόλμων νὰ προχωρήσωσι, διότι ἐνόηον ὅτι ὁ θαρώνος ἦτο εἰς ἄκρον ὀργισμένος· ἡ ψυχρὰ καὶ αὐστηρὰ τοῦ προσώπου του ἔκφρασις πᾶσαν ταῖς ἀφῆρει ἐλπίδα εὐμενοῦς ὑποδοχῆς. 'Ο θαρώνος ἔδειξεν εἰς αὐτὰς δύο καβίσματα ἐμπροσθεν τοῦ γραφείου του καὶ εἶπε·

— Καθήσατε!... 'Ερχεσθε νὰ με ὀμιλήσῃτε ὑπὲρ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι δι' ἐνὸς φόνου ἐκηλίδωσαν τὸ ἔδαφος τοῦ κτήματός μου; 'Ω!



Η ΘΗΡΑ.

ρασπισθοῦν δι' ὄλων τῶν μέσων... 'Αλλ' ἡμεῖς λημονοῦμεν τοὺς φυλακισμένους μας. 'Εμαθες, Τερέζα, ἂν ὁ θαρώνος ἐξόπνησεν;

— 'Ο κυνηγός του με εἶπεν ὅτι πρὸ μιᾶς ὥρας κατέβη εἰς τὸ γραφεῖόν του... ἐπρόσθεσε μάλιστα νὰ σὰς εἴπῃ νὰ ὑπάγετε τὸ ταχύτερον εἰς τὸ παλάτιον, διότι μετ' ὀλίγον ὁ θαρώνος θά δεχθῇ πολλὰς ἐπισκέψεις καὶ δὲν θά ἔχῃ ἀρκετὸν καιρόν. 'Ο κυνηγός με ὑπεσχέθη νὰ ὀμιλήσῃ εἰς τὸν θαλαμηπόλον, ὁ ὅποιος θά προσπαθῇσῃ νὰ σὰς εἰσάγῃ.

— 'Υπάγωμεν λοιπόν, ειπεν ἡ Καικηλία, καὶ μὴ χάνωμεν οὔτε μίαν στιγμὴν.

Καὶ αἱ δύο γυναῖκες ἐξῆλθον τῆς οἰκίας καὶ ἐπορεύθησαν, τὸ ὅποιον ὕψοστο ἐπὶ τοῦ λόφου πέραν τοῦ βύκακος. Σφοδρῶς ἔπαλλεν ἡ καρδία των ὅτε ἐπλησίασαν πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἐκεῖνον καὶ σκυθρωπὸν οἰκοδόμημα, εἰς τὰ ὄψορτα τοῦ ὁποίου ἦσαν ἐγκαθειρμένον τὰ προσφιλέστερα αὐταῖς ἐπὶ τῆς γῆς ὄντα· δὲν ὀμίλουν δέ, φοβοῦμεναι μὴ καταλάβῃ αὐτὰς ἡ συκίνησις.

'Ο κυνηγός τοῦ θαρώνου ἵστατο πρὸ τῆς με-

ρῶνον; εἶπεν ἡ γραῖα· θέβαια θά καταγγεῖλῃ τὸν ἄνδρα μου καὶ τὸν υἱόν μου.

— Καὶ θά ἐρεθίσῃ οὕτω τὸν θαρώνον ἐναντίον μας!

— 'Ω! εἴμεθα πολλὸ δυστυχεῖς! εἶπε στενάζουσα ἡ γραῖα.

'Ο θαλαμηπόλος εἰσελθὼν ταῖς εἶπεν ὅτι ὁ θαρώνος ἐπιτρέπει εἰς αὐτὰς νὰ παρουσιασθῶσιν ἐνώπιόν του. 'Οδηγούμεναι ὑπὸ τοῦ ὑπηρετοῦ διήλθον εὖρον προθάλαμον, ἐν ᾧ ἀπήνησεν τὸν ἀνακριτῆν, ὅστις ἔφριψε πρὸς αὐτὰς βλέμμα σαρκαστικὸν ἅμα καὶ θριαμβευτικόν. Αὐταὶ δέ, τρέμουσαι ἐκ τῆς ἀνησυχίας, ἐκυψαν τὴν κεφαλὴν ἐν εἴδει γαιρτισμοῦ, καὶ διήλθον ἐν σιωπῇ. Εἰς τὴν ἄκραν τοῦ προθαλάμου θύρα ἄνοικτῇ ἐπέστρεψεν εἰς αὐτὰς νὰ ἴδωσιν αἰθούσαν πλουσίως δισεσκευασμένην.

— Μητέρα, ὕψος τὴν κεφαλὴν σου καὶ μὴ τρέμεις. 'Ιδοὺ ὁ θαρώνος! ἐψιθύρισεν ἡ Καικηλία.

'Ο εὐγενὴς τοῦ χωρίου Δέδρη κύριος ἵστατο ὀρθὸς ἐρείδων τὴν μίαν τῶν χειρῶν του ἐπὶ τοῦ γραφείου. 'Ητο ἀνὴρ ὑψηλοῦ ἀναστήματος, σο-

πολὺ λυποῦμαι θλέπων ἀβῶας γυναῖκας, ὡς ἡμεῖς εἰσθε, νὰ πάσχωσι δι' αὐτὸ πὸ κακοῦργημα. 'Αλλὰ τὸ καθήκον εἶναι ἀμειλίκτον. Πρέπει νὰ δοθῇ παράδειγμα διὰ νὰ ἐμποδίσωμεν εἰς τὸ μέλλον τοιαῦτα ἀποτροπαῖα ἐγκλήματα.

— 'Αχ! κύριε θαρώνος, σὰς ἠπάτησαν, ειπεν ἡ Καικηλία· πρὸ πολλοῦ ὁ κ. ἀνακριτὴς εἶναι ὁ ἐχθρὸς τῶν Κούτερμαν· τοὺς κατηγορεῖ διὰ φόνον, ἐν ᾧ αὐτοὶ δὲν ἔκαμαν ἄλλο παρὰ νὰ ὑπερασπισθοῦν τὴν ζωὴν των.

— Ναι, ναι, ἀπήνησεν ὁ θαρώνος με πικρὸν μειδίαμα· πάντοτε ἡ αὐτὴ ἱστορία. 'Ερεθισμένοι ἀπὸ τὸ μῖσος, ἀπὸ τὴν ἀντιζηλίαν καὶ ἀπὸ τὸν οἶνον, οἱ ἀντίζηλοι ἀναζητοῦσιν ἀλλήλους καὶ ἐπιτίθενται διὰ βράβδων, διὰ γρονθοκοπημάτων, καὶ τέλος ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν σφύρει τὴν μαχαίραν του καὶ μεταβάλλει τὴν γελσίαν φιλονεικίαν εἰς σκηνὴν αἱματηράν. Τοιαῦτα σκηνὰί πολλὰὶ συνέβησαν τὰ τελευταῖα ἔτη. Πρέπει νὰ παύσῃ αὐτὴ ἡ κατάστασις!... Σὲ λυποῦμαι, κυρὰ Κούτερμαν, σὲ λυποῦμαι εἰλικρινῶς, ἀλλὰ δὲν δύναμαι παρὰ νὰ προτρέψω τοὺς δικαστὰς μου νὰ ἐκτελέσωσι τὸ καθήκον των.

— «Ω! μητέρα, μη χάνεις το θάρρος σου! Κράτησε τα δάκρυά σου, ἐπιθύρησε η Καικηλίττα εἰς τὸ οὐς τῆς γρῆας.

— Ἐπιστρέψατε εἰς τὴν οἰκίαν σας, προσέθηκεν ὁ θαρῶνος, καὶ ἐκεῖ περιμένετε, ἡσυχῶς τὴν ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου. Ἀλλὰ μὴ σὰς ἀπατῆ ματαία ἐλπίς, ἡ ὑπόθεσις τῶν δύο Κούτερμαν εἶναι σπουδαία, πολὺ σπουδαία.

Ἡ κόρη ἐνόησα τὰς χεῖρας τῆς εἶπε μὲ τόνον ἰκετευτικόν.

— Ἀχ! κύριε θαρῶνε· σὲς, τὸν ὅποιον ὄλοι ἀγαποῦν καὶ εὐλογοῦν διὰ τὴν δικαιοσύνην σας, μὴ μὰς ἀποδιώκετε χωρὶς νὰ μὰς ἀκούσῃτε! Δὲν σὰς εἶπον τὴν ἀλήθειαν. Σὰς ἐξορκίζω, ἀφ᾿ ἑτέ με νὰ σὰς ἐξηγήσω πῶς ἔλαβε χώραν τὸ δυσσταχισμένον τοῦτο συμβάν, καὶ ἂν μία μόνον λέξις μὴ ἀληθῆς ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ στόμα μου, διώξατέ με ἀπ' ἐδῶ. Θὰ τὸ ἀξίξω.

— Καλὰ λοιπόν, σὲ ἀκούω, ἀπήντησεν ὁ θαρῶνος θαθέως συγκινημένως.

(Ἔπειτα ἡ συνέχεια.)



Ἐν Λειψῆ τῆ 14/26 Ἰανουαρίου 1884.

Ἡ θέσις τῆς χρηματιστικῆς ἀγορᾶς δὲν μεταβλήθη οὐσιωδῶς ἀπὸ δεκαπέντε ἕως ἡμερῶν, ἂν καὶ ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ ἔλαβον χώραν διακυμάνσεις τινὲς ὡς πρὸς τὰς τιμὰς τῶν διαφόρων ἀξιών. Τὸ χρηματιστήριον τῶν Παρισίων ὑπέβρε κατά τὰς δύο τελευταίας ἑβδομάδας ἡ σκληρὴ πειροματώδους ἀγῶνος κατὰ τὸν ὅπερ τῆς ὑψώσεως ἐργαζομένων· καὶ ἐν ἀρχῇ μὲν κατώρθωσαν οἱ τοῦ ἐκπαρομοῦ ὀπαδοὶ τὰ ὄψωσιον ὠθήσαν ὑποθετικῆν εἰς τὰ χρεώγραφα· κατόπιν ὅμως ἡ ὑψώσις ἀνέλαβε πάλιν τὴν ἐξουσίαν τῆς. Βεβαίως ἡ ὑψώσις αὕτη δὲν εἶναι ἀρκούντως δεδικαιολογημένη· συντελεῖ ὅμως εἰς ταύτην ἡ προκειμένη ἐκδοσις τοῦ δανείου τῶν 340 ἑκατομ. φράγκων ἐκ μέρους τῆς Κυβερνήσεως. Ἐν τῷ «Μνημόριον τῶν Παρισίων» εὐρήνται δυσάρεστοι ἀναμνήσεις τῶν παρελθόντων ἐτῶν, διὰ τῆς δημοσιεύσεως πίνακος τῶν χρεωκοπησασῶν ἐν Παρισίοις Ἐταιρίων, ὧν ἡ διάλυσις εἶναι εἰσέτι ἐκρημῆς. Ἐκ τῶν ἐτῶν 1872—79 ἀναγράφονται 25 τοιαῦτα Ἐταιρία, ἐκ τοῦ ἔτους 1880 11, ἐκ τοῦ 1881 24, ἐκ τοῦ 1882 37 καὶ ἐκ τοῦ 1883 55. Ἐκ Λυδῶνος ἀγγέλλεται ζωηρὰ ἡ κίνησις ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ καὶ τοῦτο κατὰ μίμησιν τοῦ χρηματιστηρίου τῶν Παρισίων. Ἐν Βιέννῃ διατελοῦσι τὰ πνεύματα ἐν θέσει προσδοκίας. Ὁ Ρότσιλντ εἶδε καὶ τὸ σύνθημα, λέγουσι, τίς ὁ βουλόμενος νὰ συμμετάσχη τῆς ἐκστρατείας; Βαβαίαν ἐντόπωσιον ἐνεποίησεν ἐν Βιέννῃ ἡ ὑπόθεσις τῆς Γεωργικῆς Πιστωτικῆς Τραπεζῆς τῆς Γαλιτίας, ἧς εὐρέθη αἴφνης εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν νὰ μὴ δυναθῆν νὰ πληρώσῃ τοὺς τόκους τῶν ὀμολογιῶν τῆς. Καὶ αἱ ὀμολογίαι αὗται εὐρίσκοντο τὸ πλεῖστον ἐν χερσὶ μικρῶν κεφαλαιούχων. Συνέπεια τούτου ἦτο μεγάλη ἐν ταῖς ὀμολογίαις ταύταις ἐκπτώσις. Λίαν ἀξιεπαίνως παρενέβη ἡ Κυβέρνησις ἵνα πληρώσῃ διὰ τὴν ἀναγίχρατον Τραπεζάν, συνάψασα ταύτοχρονα διαπραγματεύσεις περὶ διαλύσεως αὐτῆς καὶ ἀποδοχῆς τῶν ἐπιανοικτῶν ὑποπρωσῶσθων τῆς, αἵτινες ἀνέρχονται εἰς τὸ ποσὸν 1/2 ἑκατομ. φιορινίων. Ἀποδειχθέντος ὅμως κατόπιν ὅτι τὸ ἔλλειμμα ἀνέρχεται εἰς 1 1/2 ἑκατομ. φιορ. ἠναγκάσθη ἡ Κυβέρνησις νὰ διακόψῃ τὰς διαπραγματεύσεις.

λέγεται ὅτι τὴν ὑπόθεσιν ἀνέλαβε τώρα ἡ Τραπεζα τῶν Ὑποθηκῶν τῆς Γαλιτίας. Ἐν Βερολίῳ ἐξακολουθοῦσιν αἱ φήμει περὶ ἀγορᾶς τῶν σιδηροδρομικῶν γραμμῶν ἐκ μέρους τῆς Κυβερνήσεως· διὸ καὶ αἱ μεταβολαὶ τῶν σιδηροδρομῶν εἶναι διατελοῦσιν εἰς βῆμασιν. Ἡ ὑψώσις ὅμως αὕτη εἶναι μᾶλλον πυρετώδης. Τὸ κοινὸν ἐν τοσοῦτῳ ἀγοράζει μετοχάς, ἀκολουθοῦν τὴν ἐξῆς λογικῆν· Ἐὰν αἱ φήμει ἦναι ψευδεῖς, πῶς γίνεται αἱ τιμαὶ τῶν μετοχῶν νὰ αὐξάνωνται ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέρας; Α.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΔΕΞΕΣΕΩ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΤΡΑΤΗΓΟΝ ΤΥΡΡ.

Ἐν ταῖς γαλλικαῖς ἐφημερίαισι ἀναγινώσκωμεν τὴν ἐξῆς ἐπιστολὴν τοῦ ἐξέχου Λεσσέφ ἀπευθυνομένην πρὸς τὸν στρατηγὸν Τυρρ καὶ ἔχουσαν σχεσίαν πρὸς τὴν τομὴν τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου.

Ἐν Παρισίῳ 21 Ἰανουαρίου 1884.

Φίλε στρατηγέ,

Εἶδον χθὲς ἐν Λυδῶν τὴν λαμπρὰν θυβοκόρον σου (drague), ἧτις κατασκευασθεῖσα μέλλει ν' ἀποσταλῆ διὰ Μασσαλίας εἰς Κόρινθον. Εἶναι αὕτη ἡ ἰσχυροτέρα ἀπ' ὅσων μέχρι τοῦδε κατασκευάσθησαν, ὡς δυναμένη νὰ ἐξέλθῃ πέντε χιλιάδας κυβικῶν μέτρων ἐν δέκα ὧραις. Μετ' οὐ πολὺ θέλει ἐτοιμασθῆ καὶ δευτέρα τοιαύτη θυβοκόρος. Μὲ τοιαῦτα μέσα οὐδόπως ἀμφιβάλλω περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῆς ἐπιχειρήσεώς σου. Ὅλως σὺς Φερδ. Λεσσέφ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΑ.

Νέα μετάφρασις τοῦ Αἰσχύλου καὶ τοῦ Σοφοκλέους. Ὅτι οἱ Εὐρωπαῖοι, καὶ ἰδίως οἱ Γερμανοὶ, ἀσχολοῦνται εἰς τὴν μελέτην τῶν ἀρχαίων ἡμῶν συγγραφέων καὶ ποιητῶν, εἶναι πασιγνωστον· καὶ ἐκδόσεις αὐτῶν καθ' ἑκάστην νέα ἀναφαινόνται καὶ μεταφράσεις φιλοπονοῦνται, ἐμμέτρως τε καὶ εἰς λόγον πεζῶν, μετὰ ἱστορικῶν καὶ φιλολογικῶν σημειώσεων.

Ἐν τέλει τοῦ παρελθόντος ἔτους ἐξεδόθη ἐν ταῦθα νέα πάλιν ἔμμετρος μετάφρασις τριῶν μὲν τραγηδῶν τοῦ Αἰσχύλου καὶ ἑπτὰ τοῦ Σοφοκλέους ὑπὸ τοῦ λογιῶ Κυρίου E. PRELLERCKENS. Ὁ Κύριος οὗτος, διαπρεπῆς τῶν κλασικῶν συγγραφέων θαυμαστής, ἐπεχειρήσας τὴν μετάφρασιν μετὰ πλεῖστον ὁσμῆς ἐπιεικειότητος καὶ ἀκριβεῖας. Τὸ βιβλίον αὐτοῦ, κομψότατα τετυπωμένον καὶ ἐν σχῆματι 4^ο, ἐξεδόθη ἐν περιωρισμένῳ ἀριθμῷ ἀντιτύπων, χάρην μόνον τῶν φίλων, οἷς ὁ φιλογενὴς μεταφραστὴς ἐδωκέρσατο αὐτό. Τοσοῦτος εἶναι ὁ θαυμασμός τοῦ μεταφραστοῦ πρὸς τὰ ἀριστουργήματα τῶν ἀρχαίων ἡμῶν ποιητῶν, ὅστε ἀπεφάσισε μεγάλην καὶ καταβάλλη χρηματικὴν δαπάνην, ὅπως πλουτίσῃ τὴν φιλολογίαν. Τοιοῦτον ἄδολον καὶ ἀκραίφνη ἐνθουσιασμὸν ὑπὲρ τῶν μεγαλοφυῶν τῆς ἀρχαιότητος ἀνδρῶν ἔπρεπε νὰ αισθανώμεθα καὶ ἡμεῖς οἱ Ἕλληνας, ἐγκύκλιοντες περισσότερο εἰς τὴν μελέτην αὐτῶν. Εἰς ἡμᾶς τοῦτο εἶναι καὶ πολὺ εὐκολώτερον, διότι οἱ ἔξενοι ἀτρώτους καταβάλλουσι κόπους πρὸς ἐκμάθησιν τῆς ἀρχαίας ἡμῶν γλώσσης μὴ ἔχοντες ὡς ἡμεῖς τὴν νεωτέραν δοθῆν· καὶ ὅμως ὁ ἄρκος αὐτῶν ἐνθουσιασμός καὶ αὐτὰ τὰ μεγάλα προσκόμματα ὑπερνιαχά.

Ἡ Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη τῆς Γαλλίας. Ἡ Ἐθνικὴ τῆς Γαλλίας Βιβλιοθήκη, ἧς τὰ πλοῦτῳ κατ' ἔτος αὐξάνουσι εἰς δι' ἀγορῶν εἰτε καὶ διὰ διαφόρων προφορῶν, ἐπερίσσεως κατ' αὐτὰς τὴν ἐτησίαν αὐτῆς ἐξέλεγει. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν αὐτῇ τόμων συμποσοῦται εἰς

2 1/2 ἑκατομύρια. Τὸ τμήμα τῶν χειρογράφων περιλαμβάνει 92 χιλιάδας τόμων, καὶ 144 χιλιάδας μεταλλίων ὄλων τῶν ἐποχῶν, γαλλικῶν τε καὶ ἑσένων. Ἡ συλλογὴ τῶν εἰκόνων, βυζαντινῶν, χαλκογραφικῶν κτλ. περιέχει 2 ἑκατομύρια τοιοῦτων. Τὰ πολυτιμότερα δὲ βιβλία, 80 χιλιάδες τὸν ἀριθμὸν, εἰσι τοποθετημένα ἐν ἰδιαιτέρῳ αἰθούσῳ. Ἡ ἔθνικὴ τῆς Γαλλίας Βιβλιοθήκη εἶναι ἡ πλουσιωτέρα καὶ ἡ ἀρχαιότερα τῶν ἐν Εὐρώπῃ. Ἡ πρώτη αὐτῆς ἀρχὴ ἀνάγεται ἤδη εἰς τὸν Κάρολον τὸν Μέγαν, ἀλλ' ἡ κυρίως ἰδρυσις αὐτῆς ἔλαβε χώραν ἐπὶ Καρόλου Ε'. Ὁ ἡγεμὼν οὗτος ἀνέθεσε τῷ Μαλλέ, θαλαμηπόλῳ του καὶ διασημῷ τῶν χρόνων ἐκείνων λογίῳ, νὰ καταγράψῃ τὰ ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ ὑπάρχοντα βιβλία ἐν ἔτει 1367. Ὁ κατάλογος οὗτος, ὁ πρῶτος πάντων συνταχθείς, διατηρεῖται ἐπιμελῶς ἐντὸς ὑαλίνης θήκης ὡς πολυτίμου κειμήλιου, καὶ περιέχει τὴν καταγραφήν 900 τόμων καὶ ἄλλων ἀντικειμένων. Τὸ κατάστημα δὲν ἐπαρκεῖ σήμερον πλέον εἰς τὰς ἀνάγκας· ἀρκεῖ ν' ἀναρρέθωμεν ὅτι τῷ μὲν ἔτει 1868 οἱ ἐν αὐτῇ ἀναγνωσταὶ ἀνῆλθον εἰς 24 χιλ. τῷ δὲ 1883 εἰς 70 χιλιάδας.

Θεραπεία τῆς χολέρας. Ὁ Πρόξενος τῶν Ἡνωμένων τῆς Ἀμερικῆς Πολιτειῶν ἐν Πόρτ-Λουί τῆς νήσου Μαυρικίου ἀπέστειλε πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Βασιλευσῆς ἐκθέσιν περὶ ἐπιτυχῆς θεραπείας τῆς χολέρας. Ἰατροὶ τις ἐν Πόρτ-Λουί ἐθεράπευσαν μετὰ 150 χολερίων τῶν 140 διὰ τῆς ἐξῆς μεθόδου· Ἄμα τῇ πρώτῃ τῆς νόσου προσβολῇ χορηγεῖ εἰς τὸν ἀσθενῆ ἐμετικὸν ἐκ 30 σιταρίου κόνεως Ἰπεκακουάνης (Pulvis Ipecacuanhae) καὶ 2 σιτάρια ἐμετικῆς τρυγῆς (Tartarus stibiatus). Μετὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ φαρμάκου διατάσσεται τὴν πόσιν ἀφθίνου χλιαροῦ ὕδατος. Ἐὰν ἡ εὐκολιότης ἐξακολουθῇ θεραπεύεται αὕτη διὰ τῶν συνήθων ὕδατων τοῦ κεραμένου θεϊκοῦ ὀξέος (Acidum sulfuricum dilutum). Ὁ ἀσθενὴς δέον ν' ἀποφεύγῃ πᾶσαν τροφήν μετὰ τελείας τοῦ στομάχου ἐπανόδου εἰς τὸ κατὰ φύσιν.

Περὶ τῆς ἐπενεργείας τοῦ χλωροφορμίου. Ὁ διάσημος χειρουργὸς καὶ καθηγητὴς ἐν Μονάχῳ NUSSBAUM ὠμίλησεν ἐσχάτως περὶ τῆς ἐπενεργείας τοῦ χλωροφορμίου ἐνώπιον πληθῆος καὶ ἐκλεκτοῦ ἀκρατηρίου. Τὸ χλωροφόριον, εἶπεν, ὡς φάρμακον ἀναισθητικὸν ἐπιχειρήσεων, ἀνεκαλύφθη ἐν ἔτει 1831 ὑπὸ τινος Σίμωνος, ἡ χρῆσις ὅμως αὐτοῦ μετὰ πολλὰς λίαν ἐπιτυχῆς ἀποπέρας μάλιστα κατὰ τὸ 1847 κατέστη γενικῆ. Κατὰ τὴν χλωροφορμίσαν δύο παρατηροῦνται στάδια, τὸ τῆς διεγέρσεως καὶ τὸ τῆς ναρκώσεως. Τὸ μέρος τοῦ σώματος, ὅπερ τελευταῖον καταλαμβάνεται ὑπὸ τῆς ναρκώσεως, εἶναι τὸ πρόσωπον· κατὰ πρῶτον ἀναισθητοῦται τὰ ἄνω καὶ κάτω ἄκρα. Διὸ καὶ πολὺ εὐκολώτερον ἀποβαίνει νὰ ἐπιχειρήσῃ τις ἐπὶ ἀσθενούς τὰς ὀδοντοτείας ἐγχειρήσεις, οἷον τὴν ἀποκοπὴν ποδός, ἢ τὴν ἐξαγωγήν ὀδόντου. Κατὰ τὸ στάδιον τῆς χλωροφορμίσσεως δυνατὸν νὰ ἐπέλθῃ ὁ θάνατος ἐνεκα παραλύσεως τοῦ καρδιακοῦ μυός. Καὶ ἡ ἐξέγερσις ἐκ τῆς ναρκώσεως ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἰδιοσυγκρίας τοῦ ἀνθρώπου· οἱ μὲν μεταφέρονται ἐκ τοῦ ὄνυχου, ἐν φ' ὀπίστησαν τὴν ἐγχείρησιν, καλῶς ἔχοντες, ἄλλοι δὲ αἰσθάνονται ἐπὶ πολὺ ἀκόμη τὰ συμπτώματα τῆς χλωροφορμίσσεως. Ὁ φόβος περὶ θανάτου κατὰ τὴν χλωροφορμίσαν εἶναι, κατὰ τὸν σὸφὸν καθηγητὴν, ὑπερβολικός, καθότι ἐπὶ 13 χιλιάδας ναρκώσεως εἰς μόνον συμβαίνει θάνατος. Παραδόξως πῶς σχεδὸν πάντοτε ὁ θάνατος ἐπέρχεται ἐν μικραῖς ἐγχειρήσεσι, πιθανόν ἐνεκα ἐπιπολαίας

κατὰ τὴν χλωροφορμίσαν ἐπιτηρήσεως. Ὅλως ἀδικῶς ἀποδίδεται ὁ θάνατος εἰς τὴν ἐκ χλωροφορμίου ναρκῶσιν. Ἐνταῦθα ὁ καθηγητὴς ἀνέφερε παραδείγματά τινα Γερμανῶν καὶ Γάλλων ἱατρῶν, ὧν οἱ ἀσθενεῖς ἀπεβίωσαν ἐκ φόβου καὶ σκηνήσεως πρὶν εἶτι ὑποβληθῶσιν εἰς τὴν χλωροφορμίσαν. Τὸ χλωροφόριον δὲν εἶναι δηλητηριώδες, εἶπε παρακατιῶν ὁ NUSSBAUM καὶ ἐπὶ ἔτη ὄλα εἰς μεγάλας, ἀπιστεύτους δόσεις δύναται νὰ λαμβάνηται. Ὅστω γυνὴ πάσχουσα κατὰ τὸν νωτιαῖον μυελὸν ἐχλωροφορμίσθη ἐν διαστήματι δύο ἐτῶν τρεῖς χιλιάκις, κατηνάλωσε λοιπὸν κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο 24 λίτρας χλωροφορμίου, καὶ ὅμως εἶναι σήμερον ἔτι ὑγιεινότη. Χρησιμώτατον ἀπεδείχθη τὸ χλωροφόριον πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν προποιομένων ἰδίων ἐπιληψίαν. Ἐν τέλει δὲ ὁ διακεκριμένος ἱατρὸς ποιεῖται τῆς νάρκης δι' ἐγχύσεως μορφίνης πρὸ τῆς ἐκ τῆς νάρκης ἐξεγέρσεως. Ἐπὶ τῶν Γάλλων, προσέθηκεν, ἐπιλεμήθη ἡ ἐφευρέσις αὕτη· ἔκτοτε δὲ παρατηρήθη ὅτι ὁ ἀσθενὴς, ὁ λαμβάνων ἐν τέταρτον τῆς ὥρας πρὸ τῆς νάρκης ἐγχοῦσιν μορφίνης, δεῖται μόνον 20 ἀναπνοῶν, ὅπως διὰ τοῦ χλωροφορμίου καταστῆ ἀναισθητός.

Τὰ περὰ τῆς στρουθοκαμήλου. Τὸ ἐμπόριον τῶν περῶν τούτων εἶναι ὅσον δὲν δυνατὰ τις φαντασθῆ σπουδαῖον. Μόνον ἐν ταῖς ἀγγλικαῖς ἀποικίαις τῆς νοτίου Ἀφρικῆς ὑπάρχει σήμερον πλεόν τῶν 100 χιλ. ἡμέρων στρουθοκαμήλων, τρεφομένων χάριν τῶν περῶν. Ἐν ἔτει 1865 ὁ ἀριθμὸς τῶν στρουθοκαμήλων τούτων δὲν ὑπερέβαινε τὰς ὀδοῦχροντα. Ἡ ἀξία τῶν κατ' ἔτος ἐκ τῶν ἀποικίων τούτων ἐξαγορευμένων περῶν τῶν στρουθοκαμήλων ἀνέρχεται εἰς τὸ ἀπίστευτον ποσὸν τῶν 30 ἑκατομυρίων φράγκων. Ἡ μεγάλη αὕτη ἀνάπτυξις εἰς τὴν παραγωγὴν τοῦ εἶδους ἐπέφερε φυσικὸς καὶ τὴν ὑποτίμησιν εἰς τὰς τιμὰς τῶν στρουθοκαμήλων. Ἐν φ' ἄλλοτε ἐξῆς στρουθοκαμήλων (ἄρρενος καὶ θήλειος) ἐτιμᾶτο φρ. 6500, σήμερον ἡ τιμὴ αὐτοῦ κομμίνεται μετὰ 1000 καὶ 1250 φράγκων.

Οἱ τηλεφώνοι ἐν Ὀλλανδίᾳ. Ἐγένοντο ἐσχάτως δοκιμαὶ τηλεφωνικῆς συγκοινωνίας διὰ τῶν τηλεγραφικῶν συρμάτων ἐν Ὀλλανδίᾳ μετὰ Ἰαμοσλοδῶμου καὶ Ἀρλέμης. Αἱ δοκιμαὶ αὗται ἐπέτυχον τοσοῦτον, ὅστε ἡ ἐν Ἰαμοσλοδῶμῳ τηλεφωνικῇ Ἐταιρίᾳ BELL ἀπεφάσισε νὰ μεταχειρισθῇ ἀπᾶσας τὰς τηλεγραφικὰς γραμμάς πρὸς τηλεφωνικὴν συγκοινωνίαν ἄνευ ὀδομίας βλάβης ἢ προσκόμισης διὰ τὰ τηλεγραφικὰ σύματα. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι καὶ τὰ ἄλλα κράτη θὰ μιμηθῶσι τὸ παράδειγμα τῶν Ὀλλανδῶν. Σημειώτερον ἐνταῦθα ὅτι ἡ πόλις Ἀρλέμη ἀπέχει πλεόν τῆς ἡμισείας ὥρας διὰ τοῦ σιδηροδρόμου ἀπὸ τοῦ Ἰαμοσλοδῶμου.

Ἄστυον ἐπεισόδιον περιουσίας τινὸς τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας Ἰακώβου τοῦ Β'. διηγεῖται εἰς τὸν ὀπαδῶν τοῦ ἡγεμόνος ἐκείνου. Ὁ βασιλεὺς ἀφίχθη ἐν τῇ κωμοπόλει Southwold τῆς ἐπαρχίας Suffolk, ἔθνα αἱ δημοτικαὶ ἀρχαὶ ἀπεφάσισαν νὰ τῷ κάμωσιν ἐπίσημον ὑποδοχὴν. Ὁ δήμαρχος διετάξε τὸν γραμματεῖα του νὰ τῷ συντάξῃ κατάλληλον τῆ περιτάσει προσφώνησιν, ἀλλὰ μὴ λαθὼν καιρὸν νὰ μελετήσῃ αὐτὴν τῷ ἔδωκεν ἐντολὴν νὰ τῷ κάμῃ τὸν ὑποβόλη. Ἡ παρουσία ὅμως τοῦ βασιλέως τὸν ἐνέβαλεν εἰς τὸσαύτην παραχρῆν, ὅστε ἀρχίσας «Μεγαλειότατε» δὲν ἠδυνῆθη νὰ προχωρήσῃ. Ὁ γραμματεὺς θέλων νὰ τῷ ἐμποιήσῃ θάρρος, τῷ ἐψιθύρησεν εἰς τὸ οὐς. «Τὴν κεφαλὴν σου ὑψηλά, ὡς ἀνήρ!» Ὁ ταλαίπωρος δήμαρχος ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν βασιλέα ἐπανάλαβε μηχανικῶς καὶ μὲ τρέμουσαν φωνήν. «Μεγαλειότατε τὴν κεφαλὴν σου ὑψηλά, ὡς ἀνήρ!» — Ἦ ἄχασες; ἠρώτησεν ὁ ὑποβόλης ταπεινῇ τῇ φωνῇ. — Καὶ ὁ δήμαρχος πρὸς τὸν βασιλέα. «Ἦ ἄχασες; — Ἦ μὰς καταστρέψῃς δλους! προσέθησεν ἀπελπισμένως ὁ γραμματεὺς, καὶ ὁ δήμαρχος, δὲν περιέρρων ἀφῆνος ἰδρύς, ἐπανάλαβε ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν βασιλέα. «Ἦ μὰς καταστρέψῃς δλους!» Ἐκαστος δύναται νὰ φαντασθῇ ὅποιον ἐντόπωσιον ἐνεποίησεν ἡ τοιαύτη προσφώνησις. Πλήρης ὄργης ἐστραφεν ὁ βασιλεὺς εἰς τὸν δήμαρχον τὰ νῶτα, ἐπέβη τῆς ἀμάξης καὶ ἀνεχώρησε μετὰ τῆς συνοδείας του.

Πρόβλημα 158.
 Σ * * * * * Ρ * * * * * Σ
 Σ * * * * * Ρ * * * * * Σ
 Σ * * * * * Ρ * * * * * Σ
 Σ * * * * * Ρ * * * * * Σ
 Σ * * * * * Ρ * * * * * Σ
 Σ * * * * * Ρ * * * * * Σ
 Σ * * * * * Ρ * * * * * Σ
 Σ * * * * * Ρ * * * * * Σ

Ἐπισημαίνεται ὅτι τὰς ἀστερίσκους ὄλα τὰ Σ διὰ τοσοῦτου αἰ, οἱ δὲ ἀστερίσκοι δι' ἄλλων διαφόρων γραμμάτων, ὅπως σχηματισθῶσι δέκα λέξεις, ὧν αἱ μὲν τέσσαρες εἶναι ὀνόματα οὐσιαστικά, αἱ δὲ τέσσαρες ἐπίθετα, ἡ μία ὄνομα πάλους, καὶ ἡ ἄλλη ἐπίρρημα. Τὸ στοιχεῖον Ρ μὲν ἀμετάβλητον ἐν τῷ μέσῳ ἐκάστης λέξεως.

ΛΥΣΕΙΣ.

Αἰνίγματος 147.
 Ποίησις — Οἴησις.

Αἰνίγματος 148.
 Θρήνος — Ῥθήνος.

Αἰνίγματος 149.
 Πόρος — Ὄρος — Φόρος — Χορός.

Αἰνίγματος 150.
 Σαμοθράκη, Σάμος — Θράκη.

Αἰνίγματος 151.
 Σ Α Β Α Σ



Αἶνιγμα 153.

«Ὅλον τὸν κόσμον, γνωστόν, γυρίζω, καὶ ἐν τοσοῦτῳ ἄγνωστος εἶμαι, τὸν προορισμὸν μου ἐπὶ τῶν νῶτων Ἐγγεγραμμένον πάντοτε φέρω. Ὁ ἐμὸς γεννητὴρ μόνος γνωρίζει Ἐκ γενετῆς μου τὸ μουτικὸν μου, Πρὶν ἢ τὸ μάθη ἐκείνους, ὅστις θὰ γείνη τέλος ὁ κάτοχός μου. Ἐν Ζαμνίτα, Μ. Μ.

Αἶνιγμα 154.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν, ὦ φίλε, μὲ κρατεῖς, μὲ θεωρεῖς, καὶ ἐμπροσθέν σου μὲ κατέχεις. Τί με θάλειπις καὶ ἀπορείς; Τρία γράμματά μου ὅταν δυναθῆς νὰ ἀφαιρέσῃς, Πλὴν ἐντέχνως ἐκ τῆς μέσης, Τότε ἴπταται εὐθείως, καὶ ἐν φ' μ' ἐβλεπες ἐμπρός σου, Τώρα μ' ἔχεις ἔς τὰ ἐντός σου, Δὲν μ' ἐνόησας ἀκόμη; Νὰ καὶ πάλιν σ' εὐκολύω. Ὡς τροφὸς καλὴ σὲ τρέφω ὀλονὲν καὶ σὲ παχύνω. Ἐν Τερτίστη, Ε. Μ.

Αἶνιγμα 155.

Τὸ ἐν μου, καθὼς λέγουσιν, ἐπίρρημα καλεῖται, Καὶ συγγενῆς ἐγγύτατος μετ' ἄλλο μου νοεῖται. Ἐὰν δ' ὑπὸ τοῦ ὄλου μου πεποικισμένος εἶσαι, Εἰς μάτην νὰ μὲ λύσεις μὴ προσπάθῃς· τυραννεῖσαι. Ἐν Πετροῦπόλει, Ἰακ. Κ.

Αἶνιγμα 156.

Τὸ πρῶτόν μου ὑπόθεσιν σημαίνει καὶ ἐλλπίδα, Τὸ δεῦτέρον τὸν ἔχοντα τὴν Θράκην ὡς πατρίδα, Τὸ ὄλον μου οἱ μάγειροι ἀφθίνως σπαταλοῦσι, Διόλου μὴ φροντίζοντες ἂν ἄλλοι δαπανῶσι. Σημαίνει δὲ καὶ ἀσθένειαν ἐπιδούσων, ἀγρίαν, Ἀνθρωπῶς θανατόνοσσα καὶ ζῶα μὲ μανίαν. Ἐν Κωνσταντινουπόλει, Κ. Ζανός.

Πρόβλημα 157.

Ἐπισημαίνεται ὅτι τὰς ἀστερίσκους ὄλα τὰ γράμματα νὰ σχηματισθῶσι ἐξ ἑξῆς, ὧν δύο νὰ ἐπαίνωνται Ἕλληνας βασιλεῖς, μία θεὰ, μία χρονολογία, μία πτηνὸν, καὶ μία ὀνομασθῶσι. Ἰω. Κ. Γρομπός ἐν Γαλατρί.

Πρόβλημα 152.
 «Ὁ χρέαιμ' εἰδώς, οὐχ' ὁ πολλ' εἰδώς, σοφός.»

Ἐλυσαν· τὰ 141—144 ὁ κ. Γ. Δίπλας ἐν Λεμψῶν· τὰ 141, 142, 144, 145 ὁ κ. Κ. Οἰκονομῶν ἐν Λιβν-ἐλ Κόρ. τὰ 141—144 ὁ κ. Ἰω. Κ. Γρομπός ἐν Γαλατρί· τὰ 141—143 ὁ κ. Έμμ. Κ. Μανουελλίδης ἐν Βραϊζίλ· τὰ 141—146 ἡ δεσποινὴ Αἰκ. Βασιλειάδου ἐν Τερτίστη· τὰ 143, 144 ἡ δεσποινὴ Αἰκ. Σαμαρτζίδου ἐν Κωνσταντινουπόλει· τὰ 141, 143, 144 ὁ κ. Ἰ. Κ. Ζέρρος ἐν Προσθή· τὰ 141—146 ὁ κ. Μ. Μ. ἐν Ζαμνίτα· τὰ 147, 149 ὁ κ. Ν. Παπαδόπουλος ἐν Ὀδησσῶ· τὰ

ΕΣΠΕΡΟΣ.

Σύγγραμμα περιοδικόν μετά εικόνων έκδιδόμενον ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ

τῇ 1|13 καὶ 15|27 ἐκάστου μηνός.

Τιμὴ ἔτησι προπληρωτέα φράγκα 40 (= μάρκαι 32 = ρούβλια 16).
Τιμὴ καταχωρίσεω δὲ ἑκάστου στίχου φοίνικ. 50.

ΕΠΙΣΤΑΣΙΑΙ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ.

ΑΘΗΝΑΙ· κ. Δημ. Καρασπύρος. **ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ**· κ. Ἀλέξ. Ν. Μελετόπουλος. **ΚΕΡΚΙΡΑ**· κ. Νικ. Σ. Μπάκας. **ΖΑΚΥΝΘΟΣ**· κ. Ν. Παπαδόπουλος. **ΒΛΑΟΣ**· κ. Νικ. Γεωργιάδης, ἰατρός. **ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ**· κ. Πέτρος Μ. Γκεντιλίνης. **ΠΑΤΡΑΙ**· κ. Πασανίας Χοιδᾶς. **ΣΥΡΟΣ**· κ. Ν. Σακελιών.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ καὶ ἡ λοιπὴ **ΑΙΓΥΠΤΟΣ**· κ. Πέτρος Σαράντης, Βιβλιοπωλεῖον "Ὁ Φοῖνιξ" ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ· κ. Ἰωάννης Παπάδης, βιβλιοπώλης. **ΦΙΛΗΠΠΟΥΠΟΛΙΣ**· κ. Γεώργιος Τσουντας, ἰατρός. **ΣΜΥΡΝΗ**· κκ. Δεκιπρὴς καὶ Σα. καὶ κ. Φρ. Σαρίκας. **ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ**· κ. Σ. Γράσος, βιβλιοπώλης. **ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΙΣ**· κ. Κωνστ. Κυριαζῆς. **ΚΑΒΑΛΑ**· κκ. Α. Γ. Κούζης καὶ Σα. **ΜΥΤΙΛΗΝΗ**· κ. Ξενοφών Γκορτζιώτης. **ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ**· Αἰδὸς Ἀνανίας Ἀλεξανδρίδης. **ΣΑΜΟΣ**· κ. Σταματιάδης, ἔφορος τῆς Σαμιακῆς Βιβλιοθήκης. **ΒΗΡΥΤΤΟΣ**· κ. Χρ. Χριστοφόρου. **ΑΜΙΣΟΣ**· κ. Κ. Λαγάρᾶς, ἰατρός. **ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ ΚΡΗΤΗΣ**· κ. Ἀπ. Ξενοδάκης. **ΡΟΔΟΣ**· κ. Μ. Μαλλιάρης. **ΙΩΑΝΝΙΝΑ**· κ. Γ. Β. Λάππας.

ΛΕΥΚΩΣΙΑ καὶ **ΛΕΜΗΣΟΣ** Κύπρου· κ. Π. Δ. Παπαδάκης. **ΔΑΡΝΑΞ**· κ. Ἰωάννης Πιερίδης.

ΒΟΥΚΟΤΡΕΣΤΙΟΝ· κ. Ἀριστόδημος Α. Βασκώφ. **ΓΑΛΑΖΙΟΝ**· κ. Α. Ι. Σαρεγιάννης. **ΙΒΡΑΙΑ**· κ. Ἰωάννης Α. Βασκώφ. **ΤΟΥΡΝΟ-ΜΑΓΟΥΡΕΛΟΝ**· κ. Τηλέμ. Παπάζογλου. **ΚΟΡΑΒΙΑ**, **ΠΙΚΕΤΟΝ**, **ΚΑΡΑΚΑΔ** καὶ **ΚΡΑΙΟΥΒΑΝ**· κ. Νικόλαος Καραβίας. **ΚΑΛΑΦΑΤΙΟΝ**· κ. Νικ. Κουκλέλης. **ΓΙΟΥΡΓΕΒΟΝ**· κ. Εὐθύμ. Πεταλάς. **ΤΟΥΡΝΟ-ΣΕΒΕΡΙΝΟΝ**·

ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΙΣ· κ. Ἰάκωβος Μάνος, ἰατρός. **ΜΟΣΧΑ**· κ. Γρηγ. Ι. Ροσσόλυμος. **ΟΔΗΣΣΟΣ**· κ. Σπυρ. Τυπάλδος Φορέστης. **ΤΑΙΓΑΝΙΟΝ**· κ. Δημ. Δ. Ἀλεξόπουλος. **ΡΟΣΤΟΒΙΟΝ**· κ. Στέφ. Λοβέρδος. **ΓΕΙΣΚ**· κ. Π. Α. Ἀξιώτης. **ΝΙΚΟΛΑΙΕΦ**· κ. Θεόδωρος Λυκιαρδόπουλος. **ΒΕΡΔΙΑΝΣΚΑ**· κ. Νικ. Γ. Τζιτζέλης. **ΙΣΜΑΗΛΙΟΝ**· κκ. Ἀδελφοὶ Κωνσταντινίδαι. **ΚΙΣΝΟΒΙΟΝ**· κ. Α. Καρβούνης. **ΠΟΤΙΟΝ**· κ. Περικλῆς Ν. Κομηλιάδης. **ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΟΣΛΑΒ**· κ. Κ. Α. Παλαιολόγος.

ΠΑΡΙΣΙΟΙ· κ. Θεμιστοκλῆς Πετροκόκκινος.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ· κ. Ἰωάν. Α. Περβάνογλου, **ΔΙΒΕΡΠΟΤΑ**· κ. Γ. Θ. Σκρινῆς.

ΡΟΥΣΣΕΤΟΚΙΟΝ Βουλγαρίας· κ. Σταύρος Χριστοδουλίδης.

ΤΕΡΓΕΣΤΗ· κ. Π. Περβάνογλου. **ΚΑΛΚΟΥΤΤΑ**· κ. Ἰωάν. Κ. Σταυρίδης.

ΝΕΑ-ΤΟΥΡΚΗ· κ. Δημ. Ν. Μπότσης, γενικός πρόξενος τῆς Ἑλλάδος.

Εἰς τὰ μέρη, ἔνθα εἰσέτι δὲν ἐσυστήθησαν ὀριστικῶς ἐπιστασίαι, οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ γείνωσι συνδρομηταὶ ἐπὶ προκαταβολῇ τῆς ἔτησις συνδρομῆς, ἀποτεινόμενοι εἰς κατ' εὐθείαν εἰς τὴν διεύθυνσιν (**ELSTER-STRASSE No. 19**) ἐν **ΛΕΙΨΙΑΙ**, εἴτε εἰς τὰ οἰκεία ταχυδρομικὰ γραφεῖα τῆς διεύθυνσεως τοῦ Ἐσπεροῦ συνεννοηθεῖσιν περὶ τούτου μετὰ τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως τῶν γερμανικῶν Ταχυδρομείων. Τὸ φύλλον ἀποστέλλεται ἐλευθέρων ταχυδρομικῶν τελεῶν.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΟΥ. ELSTER-STRASSE No. 19. LEIPZIG.

W. DRUGULIN, LEIPZIG

IMPRIMERIE ORIENTALE  **FONDERIE DE CARACTÈRES**

PREMIERS PRIX: PARIS 1867. PHILADELPHIE 1876. LEIPZIG 1879.

recommande sa fonderie de caractères existant depuis 1829 pour la fonte de caractères de toutes langues, de même que son imprimerie typographique et artistique parfaitement montée pour l'impression prompte et soignée d'ouvrages de toute espèce au plus bas prix possible. Les frais relativement faibles de la composition, surtout pour les langues orientales, permettent l'impression en Allemagne d'ouvrages en langues étrangères, d'autant plus que les frais de transport etc. ne sont que menus. Outre l'impression

D'OUVRAGES ORIENTAUX

— la correction soignée de ces ouvrages se fait par des lettrés attachés à la maison — une autre spécialité de l'établissement c'est l'impression d'ouvrages en style renaissance, avec initiales, vignettes, culs-de-lampe etc., sur papier de cuve hollandais.

Voici un tableau des langues principales dont se chargent la fonderie de caractères et l'imprimerie:

1. Amharique	13. Copte	25. Etrurien	37. Hiératique	49. Nestorien	61. Samaritain
2. Anglais	14. Car. cunéiformes assyr.	26. Finnois	38. Hiéroglyphes	50. Norvégien	62. Sanscrit
3. Anglo-saxon	15. Car. cunéiformes babyl.	27. Français	39. Hindoustani	51. Onciale grecque	63. Suedois
4. Arabe	16. Car. cunéiformes médés	28. Géorgien	40. Hongrois	52. Palmyrien	64. Servien
5. Arménien	17. Car. cunéiformes pers.	29. Glagolitique	41. Illyrique	53. Pehlvi	65. Sindhi
6. Arménien	18. Cypriote	30. Gothique (anc.)	42. Italien	54. Persan	66. Syriaque
7. Aymara	19. Cynilique	31. Grec (anc. et mod.)	43. Koufique	55. Phénicien	67. Tartare
8. Bengali	20. Danois	32. Guarani	44. Letton	56. Polonais	68. Tibétain
9. Birman	21. Démotique	33. Hébreu	45. Lithuanien	57. Portugais	69. Turc
10. Bohémien	22. Estrangelo	34. Hébreu (anc.)	46. Malaisien	58. Rabbinique	70. Valaque
11. Brésilien	23. Espagnol	35. Hébreu-allemand	47. Mandchou	59. Runique	71. Wendique
12. Bulgare	24. Éthiopien	36. Hébreu écriture	48. Mexicain	60. Russe	72. Zend

Le fonds de types de l'établissement, qui comprend actuellement 185 caractères orientaux, 205 caractères allemands et 394 caractères romains, total 784 caractères différents, est toujours augmenté par des acquisitions et en partie par la production originale de caractères étrangers. Les caractères allemands et romains comprennent toujours les caractères particuliers des langues scandinaves et romanes. Des échantillons de caractères et d'imprimés de même que plans et évaluations sont toujours expédiés gratis et franco sur demande.



Νεώταται προνομιούχοι ἐφευρέσεις
τοῦ Καθηγητοῦ **KLINKERFUES.**

ΜΕΤΕΩΡΟΛΟΓΙΚΗ ΠΥΞΙΣ.

Τιμὴ μάρκ. 50 (φρ. 62.50).

Ἀσφαλέςτατος τοῦ καιροῦ ὁδηγὸς ἄνευ
ὕπολογισμοῦ.

NEON ΥΓΡΟΜΕΤΡΟΝ

(REVERSIONS-HYGROMETER).

Τιμὴ μάρκ. 25 (φρ. 30.25).

Ἀλάνθαστος ὁδηγὸς τῆς ὕγρασιος.

Προγράμματα ἀποστέλλονται δωρεάν.

Ἴδιοκτητῆται τῶν προνομίων

Biernatzki & Co.

ἐν Ἀμβούργῳ.

[152]

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ.

Οἱ πράκτορες τῆς πτωχεύσεως τοῦ μεγάλου "Ἀγγλο-Βρετανικοῦ ἔργοστασίου" πωλοῦσιν ὅλας τὰς πραγματείας των μὲ μεγάλην ἔκπτωσιν. Ἐμβάδων τις τὸ ποσὸν φράγκων 20, ἢ καὶ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς διὰ τοῦ αὐτο-ὀργητικοῦ Λόιδ Τερρῆστης, λαμβάνει πολυτελεῖ συσκευὴν τραπέζης ἐκ τοῦ ἀρίστου ἀγγλο-βρετανικοῦ μετάλλου, ἀξίας ἄλλοτε φράγκων 70. Πᾶς παραγγελιοδότης λαμβάνει καὶ ἔγγραφο ἐγγύησιν περὶ διατηρήσεως τῆς λευκότητος τῶν σκευῶν ἐπὶ ὅεκα ἔτη.

6 κομψὰ κοχλιάρια διὰ τὰ ὄα,
1 δίσκον μεγέθους 30 ἑκατ.,
1 τρυπητόν τοῦ τεῖου,
2 πολυτελεῖ κανδιλιέρα τῆς αἰθούσης,
6 κομψὰ μαχαίρια τῶν φρούτων,
61 τεμάχια ἐν ὄλφ. Φρ. 20.

Εἰς ἀπόδειξιν ὅτι ἡ παρούσα εἰδοποίησίς μου δὲν βασίζεται ἐπὶ ἀγυρτίας ὑποχρεοῦμαι δημοσίᾳ, ἐάν ἡ συσκευὴ δὲν ἀρέσῃ τῷ ἀγοραστῇ, νὰ παραλάβω αὐτὴν πάλιν. Ὁ ἐπιθυμῶν λοιπὸν ἴ ἀγοράσῃ πράγματα χρήσιμα καὶ καλὰ ἀντὶ τῶν χρημάτων του, ἄς ἀποταθῇ, μετὰ πάσης πεποιθήσεως καὶ κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν

J. H. Rabinowicz εἰς **Βιέννην**,
Κεντρικὴν ἀποθήκην τοῦ Ἀγγλο-βρετανικοῦ ἔργοστασίου

WIEN II. SCHIFFAMTSGASSE 20.

Παρ' ἐμοὶ εἴρηται, ἀντὶ 30 centimes τὸ κοῦτιον, καὶ κόνις πρὸς καθαρισμὸν τῶν σκευῶν τούτων.

Ἵποκαταστήματα ἐν Λονδίῳ καὶ Παρισίῳ.

[142]

Συντάκτης· Δρ. Ι. ΠΕΡΒΑΝΟΓΛΟΣ ἐν ΛΕΙΨΙΑΙ. **ELSTER-STR. 19.**

Χαρτοπωλεῖον· Β. ΣΙΓΙΣΜΟΥΝΔΟΥ ἐν Βερολίῳ, Φραγκοφόρτη καὶ Λειψία. — Τύποις· Γ. ΔΡΟΥΓΟΥΛΙΝΟΥ ἐν Λειψία.